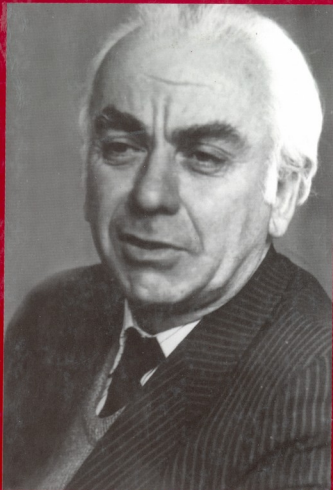

ნოდარ ჯალალონია

თუ მამულის არ
კუბატონს ეთ

ნოდარ ჯაფარიანი

თუ მამულს არ
ვუპატრონეთ

გამომცემლობა „ჯანო“
თბილისი, 2011

პოეტის ეს ახალი კრებული, რომელშიც ძირითადად ბოლო ორ წელიწადში დაწერილი ლექსებია შესული, აგრძელებს და ავითარებს მისი შემოქმედების ძირითად ხაზს, სამშობლოს თემას.

K275.437
3

რედაქტორი ჯემალ შონია

ISBN 978-9941-9132-6-6

© ნ. ჯალაღონია, 2011, გამომცემლობა „ზანი“

„მხოლოდ სამშობლო და მხოლოდ ლექსი“

დედამიწის ზურგზე არ დაბადებულა პოეტი, რომელსაც თავისი სამშობლოსთვის არ ემდეროს. ქართველი მგოსნებისთვისაც საქართველო ყოველთვის იყო ხატიცა და სახატეც, მაგრამ შემოიძლია თამამად ვთქვა, რომ დღეს ჩვენს ქვეყანაში არ მეგულება ისეთი პოეტი, რომელსაც თავის მამულზე იმდენი ლექსი დაეწეროს, რამდენიც ნოდარ ჯაღალონიას. უმთავრესი კი ის არის, რომ ბატონ ნოდარის ნაყოფიერი შემოქმედება, რომელიც უკვე ექვს ათეულ წელიწადს ითვლის, მაღალ მხატვრულ ხარისხშია აყვანილი; ამიტომაც არის იგი ცნობილი ქართველი შემოქმედი, რომელიც თავისი მრავალრიცხოვანი მკითხველის დიდი სიყვარულით სარგებლობს.

პოეტის ეს ახალი კრებულიც, რომელშიც ძირითადად ბოლო ორ წელიწადში დაწერილი ლექსებია შესული, აგრძელებს და ავითარებს მისი შემოქმედების ძირითად ხაზს. სამშობლოს თემა, თითქოს ათასჯერ ნამღერი და გადამღვრებული, ნოდარ ჯაღალონიასთან მუდამ ახლებურადაა წარმოდგენილი და თანამედროვეობას მისადაგებული, რაშიც პირველ რიგში ქართველი ადამიანის როლი და მოვალეობა იგულისხმება თავისი ქვეყნის წინაშე; შორეული წარსულის გმირთა მოხმობაც მოწოდებაა იმისა, თუ როგორ ვაქციოთ დღევანდელი სამშობლო უკეთესად და თუ როგორ უნდა სრულყოს თითოეულმა ქართველმა საკუთარი თავიც.

მკითხველი აღიარებს და ენდობა ნოდარ ჯაღალონიას რადგან მისი პოეტური სიტყვა წრფელია და მართალი:

„ნაღდი სტრიქონი და ნაღდი ლექსი
იბადება და გულისდან მოდის“.

გულიდან წამოსული სტრიქონების სიმართლეს ზურგს პოეტის პირადი ცხოვრების მაგალითიც უმაგრებს – იგი ისე ცხოვრობს, როგორც მისი ქვეყანა, მისი ერი, რომელსაც უმძიმესი განსაცდელის უამს არა მარტო თავისი კალმით, არამედ თავისი სხეულითაც გადაეფარა და დღესაც მზად არის საამისოდ, როგორც სამშობლოს მაჯისცემას მიუყრადგებული შემოქმედი და მოქალაქე.

ერთ ლექსში პოეტი ამბობს:

„რადგან არასდროს მწყინდება
ჩემი სამშობლოს შექება,
მე სხვანაირი ლექსები
არც მინდა და არც მექნება“.

ნოდარ ჯაღალღონიას შემოქმედების მცოდნემ კარგად უწყვის, რომ პოეტს მშვენიერი სატრფიალო ლექსებიც აქვს, რომლებშიც ოსტატურადაა წარმოჩენილი ქართული ხასიათი, ქართველი მამაკაცისათვის დამახასიათებელი რაინდული კდემამოსილება ქალის მიმართ, ასე რომ, ამ და სხვა ჟანრის ნაწარმოებებსაც ვერც ავტორი და ვერც მისი მკითხველი „სხვანაირ ლექსებად“ ვერ ჩათვლის.

ნოდარ ჯაღალღონია ჭეშმარიტად ქართულ ლექსებს წერს, საქართველოსა და ქართველ ხალხს, ქართველ ადამიანს უმღერის!

დიდხანს, დიდხანს ნუ მოუშალოს ღმერთმა ბატონ ნოდარს ეს სიმღერა, მკითხველებს კი – მისი დალოცვილი კალმის მადლი!

ჯემალ შონია

თუ მამულს არ ვუპატრონეთ

ნუღარ ვიქნებით მარტოდენ
სხვათა ცქერით და იმედით,
სამშობლოს ვერვინ უშველის,
ჩვენ თვითონ თუ გავიმეტეთ.

უნდა წუხილს და გოდებას
და წუწუნს გადავკეცივით,
ქართველებს გულის გატეხას
თავის გატეხა გვერჩიოს.

თუ მოუმრავლდა ქვეყანას
ორგულები და ლაჩრები,
თუ მამულს არ ვუპატრონეთ,
უპატრონოდ ჩვენ დავრჩებით.

ვეღარ გვიშველის მარტოდენ
ოხვრა და წივილ-კივილი,
თუ არ ვიცოცხლეთ სამშობლოს
წუხილითა და ტკივილით.

თუ დავივიწყეთ მარაბდა,
„ვეფხისტყაოსნის“ ავტორი,
თუ წინაპართა სახელებს,
საფლავებს ვერ ვუპატრონეთ,

„ქართლის ცხოვრების“ ფურცლები
თუ დაგვრჩა გადაუშლელი,
სამშობლოს ვერვინ უშველის,
ჩვენ თვითონ თუ არ ვუშველეთ.

დღესაც ხომ მიწა დიდგორის
გვასულდგმულებს და გვახელებს
და უნდა მივყვეთ, მივსდიოთ
დიდ წინაპართა სახელებს.

2010 წ.
აპრილი

ყველა ქართველის ვალია

ყველა ქართველის ვალია
ქვეყნისთვის თავის დადება.
იგი არც ჩვენით იწყება
და აღარც ჩვენით თავდება.

სამშობლო ყველას ეკუთვნის,
ყველა დროსა და თაობას,
უსამშობლოდ სიცოცხლე
ყოფილა არარაობა.

რადგანაც სხვა ყველაფერი
ამქვეყნად წარმავალია,
სამშობლოსათვის სიცოცხლე
ყველა ქართველის ვალია.

2010 წ.
თებერვალი

„წუთისოფლის სტუმრები ვართ“

„წუთისოფლის სტუმრები ვართ“ – ასე უთქვამთ
ჩვენში ადრე,
მაგრამ ყველა მოსულ ქართველს თავის ქვეყნის
ვალდი ადევს.

სტუმრად მოსვლა ვინც ისურვა ვეღარ შერჩა
ქართულ მიწას,
ვერ იგუა საქართველომ და მასპინძლად ვეღარ იქცა.

სამშობლო კი აცოცხლა და ადიდგულა
ქართულ სულმა,
ვინც ნამდვილი ქართველია, არ მოსულა
ჩვენში სტუმრად.

ვინც ბოლომდე უერთგულა ქართულ ცას და
ქართულ მიწას,
ის ცოტნე და ის თევდორე საქართველოს
დღესაც იცავს.

სამშობლოსთვის იცოცხლა და არც არასდროს
არ მოკვდება
ის ქეთევან დედოფალი, მართლაც, ჩვენი
ქართველის დედა.

ის დავითიც, ის თამარიც, დიდი შოთა რუსთაველი,
ის ცხრა ხერხეულიძე და ის სამასი არაგველი.

ვინც დიდგორის, ბასიანის და კრწანისის მიწად იქცა,
ყველა ისევ აქ არის და ისევ საქართველოს იცავს.

რა სტუმარი, რის სტუმარი, რას მიქვია
სტუმრად მოსულა,
საქართველოს მატინეს ისევ მათი მადლი მოსავს.

მკვდარია თუ ცოცხალია, თავის ცის და
მიწის მცველი
ყველა არის საქართველოს პატრონი და მასპინძელი.

2010 წ.
აპრილი

ვისაც საქართველო უყვარს

ვინც არასდროს არ იღლება
ქვეყნის უღლის ტარებით,
ვისაც საქართველო უყვარს,
ყველას ვეთაყვანები.

სულიც მდერის, როცა ჩვენში
„იავნანას“ მდერთან
და ვინც ებრძვის ქართულ ენას,
ყველა ჩემი მტერია.

ჩაღის ფასი აღარ ადევს
მათ სახელს და ტიტულებს,
სკამისა და ტახტის მონებს
და ვერცხლად გაყიდულებს.

მაგრამ ვისაც შვილობა სურს
აღგეთის და მარაბდის,
სულერთია, ვინ იქნება,
ქართველი თუ არაბი,

ის, ვინც არის ქართველის ბედის
მოზარე და მხილველი,
სულერთია, ვინ იქნება,
მცხეთელი თუ ტფილელი,

ვინც სისხლით და ოფლით იცავეს
ჩემი ერის მომავალს,
მე იმ კაცის ფეხის მტვერი,
მე იმ კაცის მონა ვარ.

თუ ცოცხალმა ჩემი ქვეყნის
უღელი ვერ ავწიე,
ღმერთო, მათი საფლავების
მიწად მაინც მაქციე.

2009 წ.
036060

არ უწერია გადაშენება

– „ხვალ საქართველო აღარ იქნება“,
ისმის ორგულთ და რეგვენთ ღაღადი.
ამგვარი სიტყვა და გაფიქრებაც
არის ქვეყნის და ერის ღაღადი.

ეს რეგვენები სამშობლოს მტრებზე
ათასჯერ უფრო მტრები არიან.
ვინც საქართველოს სიკვდილზე ფიქრობს,
სამშობლოსათვის ცოცხლად მკვდარია.

თუკი დავკარგეთ რწმენა ხვალისა,
მაშინ სიცოცხლეს რაღა ფასი აქვს.

მწამს, საქართველო ისევ იხილავს
ახალ დიდგორს და ახალ ბასიანს.

მჯერა, ღვთისმშობლის წილნაყარ მიწას
არ უწერია გადაშენება.
აღარ მოაკლებს ხვალაც უფალი
თავდადებულს და აღმაშენებელს.

მჯერა, ლეკვები აღგეთისანი
საქართველოში ისევ ივლიან,
დაიბადება სხვა რუსთაველიც
და გვეყოლება ხვალ სხვა ილიაც.

მწამს, საქართველოს გადასარჩენად
ქართული ენა ისევ იომებს
და გვეყოლება ხვალ სხვა ფშაველაც,
აკაკიცა და გალაკტიონიც.

მჯერა, სამშობლო ცხრა შვილის დედას
არც მომავალში მოისაკლისებს,
არც ხვალ მოაკლებს თამარს, ქეთევანს,
აღარც წყნეთელს და აღარც წავკისელს.

და მე ვადიდებ ყველა იმ ქართველს,
ვინც ცხოვრობს ხვალის რწმენით, იმედით,
ვინც არც ცოცხალი და აღარც მკვდარი
თავის სამშობლოს აღარ იმეტებს.

ვეთაყვანები ყველა იმ ქართველს,
ვინც თავის ხალხს და მამულს აჩვენა –
სამშობლოსათვის დაიბადა და
მოკვდა სამშობლოს გადასარჩენად.

* * *

**„სატრფოს სიყვარული ნეტარებაა,
სამშობლოს სიყვარული – სიამაყე“.**
ლია ანდღულაძე

საცოდავია ყველა ქართველი,
ვინც უფლის ნებით ვეღარ ამაღლდა,
ვისაც სამშობლო არ ჰყვარებია
და არ უვლია ქვეყნად ამაყად.

საცოდავია, ვინც ვერ იგებდა
თავის ქვეყნის და ხალხის იარაღს,
ვინც სამშობლოში წელგამართულმა
ვერ იცხოვრა და ვეღარ იარა.

თუმცა კარგია ის ნეტარება,
ეს სიამაყე მაინც სხვა არი,
მაინც სხვა არის თურმე სამშობლოს
ხოტბა, გალობა, ხმა და საარი.

და თქვენი სულიც, ჩანს, ქალბატონო,
მამულზე ფიქრით ისე ამაღლდა,
სუფთა გულით და სუფთა გონებით
ქართულ მიწაზე დგახართ ამაყად.

სამშობლო ჩვენი უპირველესი
სალოცავი და საფიცარია,
ვინც სამშობლოთი არ იამაყებს,
სამშობლოსათვის ცოცხლად მკვდარია.

2010წ.
მანანა

დიდია ქვეყნის ტკივილი

შაჰ-აბასმა 100 ათასი ქართველი
გადაასახლა საქართველოდან. დღეს
მილიონამდე ქართველია საქართვე-
ლოდან წასული.

დიდია ქვეყნის ტკივილი,
მათი წუხილიც დიდია,
ადრე თუ ძალით მიჰყავდათ,
ახლა თვითონვე მიდიან.

არაფერს ნიშნავს იარო
მაძღარი კაცის იერით,
მარტო პური რას უშველის,
თუ სული დარჩა მშიერი.

იცის ქართველმა ოდითგან,
თუ სამშობლოსთვის არ კვდება –
სხვის მიწას არ ემატება,
მაგრამ სამშობლოს აკლდება.

არც თბილი თავშესაფარი
გულს გაციებულს არ შველის,
არ მოსცილდება სიზმრები,
მწარე ფიქრების ამშლელი.

თავის ხალხსა და ქვეყანას
ახე იმიტომ მისტირის,
აქ ელის გარდაცვალება,
უცხო მიწაზე – სიკვდილი.

იცის, რომ უსაქართველოდ
სიმშვიდე არ უწერია,
აქ ქართულ მიწად იქცევა,
იქ მხოლოს მიწის მტვერია.

და მწარე ბედის პატრონნი
ადრე თუ გვიან ხვდებიან,
უბრუნდებიან სამშობლოს
და ქართველებად კვდებიან.

2009 წ.
დემეტრე ბერიძე

მარიამობის დღეს ნათქვამი ღებები

I

ღვთისმშობლის წილხვედრ მიწაზე
რადგან გაჩენა მეღირსა,
მადლობელი ვარ ღმერთის და
მადლობელი ვარ ბედისა.

რამდენიც უნდა მიჭირდეს,
ვერა და ვერ მოვშორდები,
სამშობლოსათვის ვცოცხლობ და
სამშობლოსათვის მოვკვდები.

II

ვუყურებ ტელეეკრანს და
სული წუხს და მეწურობა,

გულს მიკლავს უცხო მიწაზე
მყოფი ქართველის ყურება.

სად ცდები, სიტყვაე ქართულო,
სამშობლოსათვის სათქმელო,
ანდა შენ, უცხო მიწაზე
დაბერებულო ქართველო.

2009 წ.
აპრილი

* * *

რადგან ქართველად გაჩენა
წყალობა არის ღმერთის,
ჩვენი საქვეყნო ვალია
და ხსნაა ერთადერთი,
სადაც არ უნდა ცხოვრობდეს,
სადაც არ უნდა მოხედეს,
ქართველად დაბადებული
უნდა ქართველად მოკვდეს.

2009 წ.
აპრილი

აფხაზეთიდან ლტოლვილებს

თუმც გიჭირთ, ვხედავ, თქვენს სახეს
უიმედობა არ ადგას
და ლექსი თქვენი საქები
არ შეიძლება არა ვთქვა.

მწამს, აფხაზეთზე ფიქრებმა
წაიღო ლხინიც, გართობაც
და ებრძვით სიმუხანათეს
და ბედის უკუღმართობას.

თქვენს საძმოსა და სამოყვროს,
ხომ ვხედავთ, ბევრი აკლდება
და თქვენც გაკლდებათ ხომ წლები,
მაგრამ იმედი არ კვდება.

კვლავ ეფერებით თქვენს კუთხეს,
უკვე სიზმრებში დანახულს,
ვალერსებით საფლავებს,
იქ დარჩენილს და დამარხულს.

და გჯერათ, ვინც იქ დაგხვდებათ
გულით, იმედით, განცდებით,
ის არის ნაღდი აფხაზი
და არა სკამის კაცები.

ეს იმედი და ეს რწმენა
ჩვენია, განა სხვისია,
ერთად დაღვრილი ოფლი და
ერთად დაღვრილი სისხლია.

ამ გრძნობას ვეღარ გაიგებს
შვილი სხვა მიწის, სხვა ერის,
სხვებს იქ სჭირდებათ მარტოდენ
მიწა, წყალი და ჰაერი.

ჩვენ კი ერთი გვაქვს წარსული
და მომავალიც ერთია
და ჩვენი მსაჯულ-განმსჯელი
ამქვეყნად მხოლოდ ღმერთია.

რადგან მომავლის იმედი
თქვენს გულში უფრო განძდება,
მე ვენაცვალე თქვენს ლოდინს,
თქვენს მოთმენას და გაძლებას.

2009 წ.
0360ს0

დედების ცრემლი

„იქნება ვეფხვის დედაი
ჩემზე მწარედა ტირისა,
წავიდე, მეც იქ მივიდე,
სამძიმარ ვუთხრა ჭირისა“.
ხალხური

„იარებიან დედანი, ტირილით თვალცრემლიანნი“,
ვაგლას, რომ ჟამი დამდგარა ცუდი და ავიზნიანი.

ოდით ძმები და მოყვრები და ერთმანეთის გამტანნი,
ახლა მტრობენ და ქიშპობენ, შეცდენილები სატანის.

იქით ცრემლებად იღვრება დედა აფხაზი შვილისა,
ამბობს, ქართველის დედაიც, ვიცი, რომ
ჩემებრ ტირისა.

აქეთ ქართველიც არ ცხრება, არ ეპუება ელდასა,
- წავიდე, სამძიმარ ვუთხრა მოკლულ
აფხაზის დედასა.

ასე ეძებენ ერთმანეთს ტირილით თვალცრემლიანნი,
მიტყევა და შენდობა არასდროს არის გვიანი...

ალარ ვეჭირდება გამრიგე სხვა ქვეყნისა და
სხვა რჯულის,
ჩვენი დედების ცრემლები იქნება ჩვენი მსაჯული.

და მგლოვიარე დედები ერთუროს უმზერენ ვედრებით,
ერთმანეთსა ჰგავს ცრემლები ყველა
შვილმოკლულ დედების.

და მჯერა, მოვა დრო-ჟამი და ნურვინ ნუ გაიკვირვებს,-
მოკლულ ბიჭების საფლავზე ორივე ერთად იტირებს.

რადგან ღმერთია მოწყალე და ბოლო სიტყვას
ცა იღებს,
იმ სისხლსაც დედის ცრემლები გადარეცხავს და
წაიღებს.

გაქრება ქიშპი და მტრობა და არასოდეს დავშრებით,
საქართველოში ისევე ძმად და მოყვრებად
დავრჩებით.

2010 წ.
მარტი

* * *

ჩვენს დიდ წინაპრებს მამული
დაუცავთ მართლაც კბილებით,
არც დღეს აკლია სამშობლოს
ქვეყნის და ერის შვილები.

მაგრამ თუ ვერცხლმა იძალა,
იუდა გამოგვერია,
სულგაყიდული ქართველი
ყველაზე დიდი მტერია.

როს მტერი ვეღარ გვეჯობნიდა
ვერც ჭკუით და ვერც ძალათი,
დამარცხებულა სამშობლო
ბევრჯერ ქართველის დაღატით.

მაგრამ დეთისმშობლის წყალობა
მოგვეყვება ჩვენ იმთავითვე,
და არ მოგვაკლებს უფალი
არც შოთას და არც დავითებს,

არც ვაჟას და არც აკაკის
და აღარც წმინდა ილიას,
არაგველები ისევე
მარაბდის ველზე ივლიან.

ქართული გენი და სისხლი
იცოცხლებს და ისვიანებს
და საქართველო ისევე
იდიდგორ-იბასიანებს.

სასაფლაო

განაღა მარტო სასაფლაოა,
უნდა შეგვეძლოს იმის დანახვაც,
ცას რომ აკლდება,
მიწას ამდიდრებს
ვაჟკაცისა და გმირის დამარხვა.

ბევრი ქვეყნისთვის თავდადებული,
რადგან სიკვდილმა მიწად აქცია,
მჯერა, ნამდვილი ქართველისათვის
ქართული მიწა მართლაც განძია.

2009 წ.
აბზიხტო

* * *

თუმცა ბევრი მტერი ჰყავდა
მართალ სიტყვას და სიკეთეს,
სიმართლემ და სიყვარულმა
მოგვიყვანა მაინც დღემდე.

მჯერა, ცოდვა-ბრალისაგან
ისევ უფლის ნება გვიხსნის,
რადგან ქვეყნად სიყვარული
ნაკურთხია უფლის სისხლით.

2010 წ.
მასო

როდესაც ვისმენ ლოცვა-გალობას

როდესაც ვისმენ ლოცვა-გალობას,
ასე მგონია და არა ვცდები,
ეკლესიაში მრევლი მრავლდება
და სამშობლოში – ჯარისკაცები.

როცა იზრდება სამწყსო და მრევლი,
ჩანს, იზრებიან არაგველებიც,
იბადებიან თევდორეები,
ქეთევანები, წაკისელები.

და ყველას, ვისაც უყვარს უფალი,
თავის სამშობლოც უნდა უყვარდეს
და მარაბდაზე არაგველებმა
სამშობლოს ვალი გადაუხადეს.

ამიტომ მჯერა, ჭირსა და ღვინში
აღარ დავრჩებით ქვეყნად მარტონი,
ვართ ღვთისმშობელის წილხვედრი მიწა
და ქრისტემერთის კვართის პატრონი.

2010 წ.
იანვარი

* * *

მე ვერ ვიქნები მსაჯული
სხვა ქვეყნის, ხალხის, სხვა ერის.

ქართველს სჭირდება სამშობლო,
როგორც წყალი და ჰაერი.

რაღაა ჩვენი სიცოცხლე,
თუ ვერ ვთქვით ჩვენი სათქმელი.
ნაფოტს ჰგავს წყალში ჩაყარდნის
უსამშობლო ქართველი.

2009 წ.
მანისი

* * *

თუმც ქართული სიტყვის, ენის
ხოტბა-ქება ბევრჯერ ითქვა,
„სამშობლოზე“ უკეთესი
არ არსებობს ქვეყნად სიტყვა.

თუმც ქართული ლექსის ქება
მიხარია, როცა მესმის,
„სამშობლოზე“ უკეთესი
არ ითქმება ჩვენში ლექსი.

თუმცა ბევრი უცხო ქვეყნის
დიდება და ქება მესმის,
თვით სამოთხეც არ იქნება
სამშობლოზე უკეთესი.

2010 წ.
აკობიძე

წუთია წუთისოფელი

რადგან წუთია წუთისოფელი,
დრო-ჟამმა ბრძოლის ველად აქცია
და საფლავისთვის სიცოცხლეშივე
არის შუღლი და გაწამაწია.

სასაცილოა ეს ყველაფერი
და უაზრო ფიქრს ვედარ ავყვები.
სულ არ მაწუხებს, თუ რა ერქმევა
იმ საფლავს, სადაც დავიმარხები.

სულ არ მაწუხებს, თუ რა ერქმევა,
ოღონდ ქართული მიწა მეყაროს,
ოღონდ მამულზე ფიქრით, ოცნებით
სულმა ილხინოს და ინეტაროს.

თორემ ცხოვრებამ ბევრჯერ გვანახვა,
ვინ ვინ არის და ვინ სად მარხია,
რომ ყველაფერის ბჭე და მსაჯული
ისევ დროა და ისევ ხალხია.

და მეც უაზრო ფიქრებს, ამოს,
ვედარ ვენდობი და ვერ ავყვები.
სულ არ მაწუხებს, თუ რა ერქმევა
იმ საფლავს, სადაც დავიმარხები.

ოღონდაც სულმა საქართველოსთვის
იქაც იცოცხლოს და ინეტაროს,
ოღონდ ქართველად დავიმარხო და
ოღონდ ქართული მიწა მეყაროს.

არის სიმდიდრე საქართველოსი

რადგანაცა გვყავს ბერი თევდორე,
ქეთევანი და მეფე თამარი,
რადგანაცა გვაქვს მიწა მთაწმინდის,
შამქორი ომში ნათამამარი,

რადგანაც ვხედავთ მიწას დიდგორის,
დიდი დავითის დროშით შემოსილს,
ის ვარძია და სვეტიცხოველიც
არის სიმდიდრე საქართველოსი.

რადგანაცა გვაქვს „ქართლის ცხოვრება“,
ჩვენი სისხლით და ცრემლით ნაწერი,
რადგან მეუფე მიწას ქართველისას
ისევ მოწყალე თვალთ დასცქერის,

რადგანაცა გვაქვს კვართი უფალის
და ვართ პატრონი „ვეფხისტყაოსნის“,
ეს ყველაფერი მტრების ჯინაზე
არის სიმდიდრე საქართველოსი.

2010 წ.
მასობ

ქართული ცეკვა, სიმღერა

იყო ოდითგან ქართველის სულსა და
გულში ჩართული
ღვთიური „იავნანა“ და უკვდავი ცეკვა „ქართული“.

თუმცა არ გვაკლდა მოყვარე, მტერსაც
ყოველთვის ველოდით

და უკვდავების სიმღერას – „მრავალჯამიერს“
ემღეროდით.

თუმცა ჰქონდათ დიდი სურვილი ურჯულოებს და
წარმართებს,
ქართული ცეკვა-სიმღერა ვერა და ვეღარ წაგეართევს.

პატრონნი „ლილეხ“, „მხედრულის“, „ხორუმისა“ და
„ხანჯლურის“
ვერ მოგვსპეს, ვერ დაგვაჩოქეს და
ვეღარ გადაგვარჯულეს.

ვერა და ვერ მოერივნენ „ოდოიას“ და „ვარადას“,
ქართული ცეკვა-სიმღერა სამშობლოს ედგა ფარადა.

ჩვენ განა მარტო გელათის, გულის ზარებსაც
ვრეკავდით,
ღმერთი სამებით არის და ჩვენც „სამაიას“ ვცეკვავდით.

დღესაც ვახსენებთ ამაყად იმ წლებს ომებით
დასერილს,
ხან სიმღერებად ნათქვამს და ხანაც ცეკვებით
დაწერილს.

მათი სიმტკიცე, სილაღე გასაგებია სრულიად,
ქართული ცეკვა-სიმღერა ხომ საქართველოს სულია.

და თუ დასჭირდა მამულს კვლავ ჰანგი ბრძოლის და
ლხინისა,
სიმღერა მაჩაბელის და ცეკვები სუხიშვილისა,

ის სიმღერები, ცეკვები განა კვდებიან, ქრებიან,
ქართველი გოგო-ბიჭები ისე ცერებზე დგებიან.

და ვით ტაო და კლარჯეთი, სვეტიცხოველი, ვარძია,
ქართული ცეკვა, სიმღერა დღესაც სამშობლოს
განძია.

2009 წ.
დემეტრე

ვეა – პირველი დედა

როდესაც ვეას ვახსენებთ,
იქნება ვერა ვხედებით,
ვაშლიც, ევაც და ადამიც
იყო უფალის ნებით.

იმ ვაშლში უზენაესი
სიცოცხლის საწყისს დებდა,
რომ არის დედამიწა და
ვეა – პირველი დედა.

2010 წ.
თეატრალი

ქართველი ქალი ქვეყნისთვის ხან ფარი იყო, ხან ხმალი

როს მტერი მოგვადგებოდა
ბოღმით, მახვილით, ლახვარით,
ქართველი ქალი ქვეყნისთვის
ხან ფარი იყო, ხან ხმალი.

თავისი ქვეყნის ჭირ-ვარამს
ვერა, ვერ ეგუებოდა,
ხელში იღებდა იარაღს
და წავკისელი ხდებოდა.
თან „იანანას“ მღეროდა
და სამშობლოსთვის კვდებოდა.

ახლაც ბურჯებად უდგანან
მამულს ქართველი დედები,
ქვეყნის და ერის უღელი
რომ მიაქვთ თავგამეტებით.

პირნათელნი ხართ, დედებო,
დღესაც სამშობლოს წინაშე,
ოჯახის ლუკმაპურისთვის
რომ დგახართ ქარში, წვიმაში,

ოჯახის გადასარჩენად
მშობლიურ კერას რომ ტოვებთ
და უცხოეთში რომ ებრძვით
დარდს, ვარამს და სიმარტოვეს.

ქვეყნის, ოჯახის, აკვნების
თავგანწირულნო მხედრებო,
მართლაცდა დედაკაცებო,
მართლაცდა ქართველის დედებო.

2010 წ.
აკობიძე

ქართველის დედებო, ქართველის მამებო

თქვენი ღვეკვები აღგეთისანი
ქართულ მიწაზე როცა ივლიან,
აღარ იფიქროთ და არ გეგონოთ,
ისინი მხოლოდ თქვენი შვილია.

ყველა აკვანი და იავნანა –
ეს ხომ სამშობლოს მომავალია.
შვილის გაჩენა საქართველოში
უპირველესი ქვეყნის ვალია.

რადგან იმათი ღიმილ-სიცილი
შველის სამშობლოს ყველა ჭრილობას,
მათი მოსვლა და ყოფნა ამქვეყნად
ნიშნავს ერის და ქვეყნის შვილობას.

ოღონდ იცოდეთ, ესეც იცოდეთ,
რომ აღარ ექცეს მამულს სადარდოდ,
მარტო გაჩენა არაფერს ნიშნავს,
უნდა სამშობლოს შვილად გაზარდოთ.

და ის ღვეკვები აღგეთისანი
დიდგორის ველზე რომ გაივლიან,
ქართველის დედებო, ქართველის მამებო,
ნუ ფიქრობთ, მარტო თქვენი შვილია.

2009 წ.

შოთა რუსთაველი

იბადებოდა და მოჰყვებოდა
ანგელოზების ღოცვა-გალობა.
ზოგის სიცოცხლე დედამიწაზე
არის ქვეყნისთვის უფლის წყალობა.

ზოგი რჩეული არის ღმერთის და
ზოგი რჩეული – ერის, ბერისა.
არის პოეტი თავის ხალხის და
არის პოეტი ყველა ერისა.

. . .

მაგრამ ხანდახან აღარ გვასვენებს
აუხსნელი და ფიქრი უთქმელი,
ნეტავ ვინ იყო ანდა რა გვარის
დედა და მამა დიდი რუსთაველის.

ეს იცის მხოლოდ მაღალმა ღმერთმა,
იცის სამშობლომ მიწამ და ცამაც,
ქართული ენა, სიტყვა და ლექსი
იყო რუსთაველის დედაც და მამაც.

2009 წ.
ოქტომბერი

საქართველოს მარადიული დესპანი

რომში დაიდგმება
შოთა რუსთაველის ძეგლი.

დესპანები იცვლებიან, მოდიან და მიდიან,
მაგრამ ბრძენთა სახელები ქვეყნებს შორის ხილია.

ღვთის რჩეულებს დრო და ჟამი, წლები ვეღარ
და რუსთველი საქართველოს შეუცვლელი ელჩია.
ერჩიან

ის სამშობლოს გვარს და სახელს ყველას
ქართულ ლექსით, სიმღერებით, დარდითა თუ
გულთან მიიტანს,
ლხინითა.

მართლაც დიდი ბრძენკაცების საფერი და სადარი,
ქართულ ენის ბალავარი, ქართულ ლექსის
სარდალი.

რუსთაველი - საქართველოს იმედი და ფარ-ხმალი,
მოყვასათვის შარბათი და მტრებისათვის ლახვარი.

თუმცა ბევრი სახელები და ენები განქარდნენ,
ჩვენ რუსთაველის სიტყვის მადლით მოვაღწიეთ
აქამდე.

რადგან მისი ნებით, ნიჭით სამშობლოს ცა
ამაღლდა,
საქართველო მომავალშიც ისევ ივლის ამაყად.
თუმცა ბევრი იმპერია და ქვეყნები დაიქცა,
რუსთაველი საქართველოს მომავალშიც დაიცავს.

იდღეგრძელებს მისი ძეგლი მარადიულ ქალაქში
და ქართულ ლექსს, ენას, სიტყვას წლები
ველარ გადაშლის.

არ ჩაქრება არასოდეს ჩვენი სანთელ-საკმელი,
უკვდავია საქართველო და რუსთაველის სახელი.

2009 წ.
ხმობიანობა

პრემია

ნიჭიერს და უნიჭოსაც
უჯილდოოდ არ ვტოვებთ,
დიდი გალაკტიონი კი
უპრემიოდ დავტოვეთ.

ხალხი ბოლოს მაინც მიხვდა
ვისი ხელიც ერია,
გალაკტიონს ჰქონდა თურმე
ნიჭი – ღმერთის პრემია.

2009 წ.
08.08.08

* *

ასე იყო, ასე არის,
თურმე დროის მტვერი ხდება,
დროს, დროს მიაქვს ქვეყნად ბევრის
სახელი და ხოტბა, ქება.

მაგრამ იმის ლექსს და სახელს
უკვდავების დაღი ადევს.
დრო, დრო მატებს გალაკტიონს
სიდიდეს და სიდიადეს.

2010 წ.
0350ს0

* * *

როცა ამოდ ვჯახირობ,
ვერაფერს ვწერ და ვიგონებ,
თავს ვაფარებ და ვკითხულობ
გალაკტიონის სტრიქონებს.

2009 წ.
0350ს0

ვიბრძოლებო და ვიდავითებო

თუმცა მრავალმა ქარცეცხლმა და წლებმა
უძეფოდ გაძლო სამშობლომ, ურუსთაველოდ
გადაგვიარა,
კი - არა.

თუმცა ღამაში მთა-ბარი ბევრია ივერთ მხარეში,
მაგრამ სამშობლო ვინა თქვა დიდგორის
ველის გარეშე.

აღარ ექნება ხომ ფასი არც შვილობას და დედობას,
თუ დაივიწყებს სამშობლო ქეთევანს –
დედა-დედოფალს.

ველარ ვიქნებით ვერასდროს ამაყები და თამამი,
თუ არ იქნება ხსენება დავითისა და თამარის.

აღარ იქნება მამულში არც რწმენა, არც სამართალი,
თუ არ იქნება ხსენება დიდი ილია მართალის.

აღარ სჭირდება არავის ყალბი სიტყვა და შექცება,
თუ დავივიწყეთ წარსული, არც მომავალი გვექნება.

ისიც ხომ ცხადზე ცხადია, სადავო სულაც არ არი,
თუ არ ვახსენებთ წინაპრებს, არც ჩვენ
გვახსენებს არავინ.

რადგან წინაპართ სახელი გვაერთიანებს, გვამთელებს,
ისევ იმათი სახელით ვიცოცხლებთ და ვიქართველებთ.

რადგან იმათი სისხლ-გენი მოგვეყვება ჩვენ იმთავითვე,
ისევ იმათი სახელით ვიბრძოლებთ და ვიდავითებთ.

* * *

რადგანაც გაეწნდით განგების ნებით
და ღვთისმშობელსაც ასე ენება,
არც საქართველოს, არც ქართულ ენას
არ უწერია გადაშენება.

2010 წ.
იანვარი

* * *

ყველას მეფობა ნუ გვინდა,
არ გავხდეთ მგლები არჩივი,
არ დავემსგავსოთ ცხერის ფარას,
მწყემსის გარეშე დარჩენილს.

2009 წ.
ნოემბერი

* * *

ვაგლას, დღეს ბევრი სულელი
დრო-ჟამმა გაამამაცა,
სანამდე უნდა ვუსმინოთ
ამდენ ბრიყვსა და მამაძაღლს.

ქართლის ჭირო და ტკივილო,
არა და აღარ გვირჩები,
ეძალებიან ქვეყანას
რეგვენები და გიუები.

დღეს ბევრი იბრძვის, ჩალიჩობს
არა ქვეყნისთვის – თავისთვის
და ენატრება სამშობლოს
გორგასალი და დავითი.

2009 წ.
035050

* * *

რადგან უფალმა ასე ისურვა,
ერმა და ბერმა ასე ინება,
დიდგორის ველზე დაღვრილი სისხლი
სამშობლოს ძარღვში მიედინება.

მაგრამ ქვეყანას დღეს რას მოუტანს
შური, ქიშკობა, მტრობა, აკლება.
დღეს ერთმანეთის დაღვრილი სისხლი
ქართველ ხალხსა და მიწას აკლდება.

1992 წ.

* * *

როგორ გინდა არ შეხედო,
როგორ გინდა გადაურჩე
ყაჩაღებით სავსე ქალაქს,
მათხოვრებით სავსე ქუჩებს.

1992 წ.

* * *

ხომ იდგა საქართველოში
კაენ-იუდას ცოდვა,
ბევრი ხომ ვერცხლზე ფიქრობდა,
საქართველოზე – ცოტა.

ვაგლახ, რომ დღესაც რამდენი
ქვეყნის წინაშე სცოდავს,
ბევრი ფულისთვის იბრძვის და
საქართველოსთვის – ცოტა.

2007 წ.
მაისი

„დიდი კაცი“

– „დიდი კაცია“, – ვამბობთ და ვუმზერთ
სურათებს, ძეგლებს კრძალვით და რიდით,
მაგრამ უმაღლვე გვიჩნდება კითხვა:
რატომ და რისთვის, რით არის დიდი...

ის, ვინც აღმერთებს ომებს და სიკვდილს,
იმონებს ხალხებს და თავზე აზის,
რატომ არიან ნეტავი დიდი
ის ჩინგის ხანი ან შაჰ-აბასი.

იგი, ვინც ანგრევს ქალაქებს, სოფლებს
და თვრება ხალხის ცრემლით და სისხლით,
რატომ ვუწოდოთ ისეთ კაცს „დიდი“,
რისთვის და რატომ, რატომ და რისთვის.

ის, ვინც ამძიმებს, აბრუებს მიწას
მილიონების სისხლით და ძვლებით,
რატომ არიან ნეტავი „დიდი“
ადოლფ ჰიტლერი და კიდევ სხვები...

რატომ ვუწოდოთ ისეთ კაცს „დიდი“,
ვინც თავის ჭკუით, ვინც თავის სიბრძნით
მხოლოდ საკუთარ სახელისათვის,
დიდებისათვის ცოცხლობს და იბრძვის.

ვინც აღარ არის სიკეთ-სიმართლის
თანამდგომი და თანამზრახველი,
ყველა ეშმაკის მოციქულია
და სატანაა მათი სახელი.

მაგრამ ისინი, ის დვთისშვილები
(არა ტახტის და სკამის მონები),
ვინც ყველა ქვეყნის, ყველა ერისთვის
შრომობს და იღვწის ჭკუით, გონებით,

დიდია ის, ვინც ადამიანებს
სიბნელეში და შიშში არ ტოვებს,
ფიქრობს და ეძებს, ეძებს და ფიქრობს
და საიდუმლო ახსნა ატომის.

ვინც დაუტოვა კაცობრიობას
ის „ღვთაებრივი კომედია“ და
იგი, ვინც წერდა „ვეფხისტყაოსანს“,
წერდა „ოტელოს“ და „ილიადას“,

იგი, ვინც უკვდავ ჰანგებს, სიმღერებს
ღმერთის კარნახით წერდა და ქმნიდა,

ის, ვინც ხატავდა ან საჭრეთელთ
ქერწავდა ძეგლებს უბრალო ქვიდან,

სწორედ ისინი, ის ღვთისშვილები
ქვეყნად მოდიან და არ მიდიან,
მათი საქმე და სახელი მათი
უკვდავია და მართლაც დიდია.

2009 წ.
აგვისტო

ყველა ჯილდო და ტიტული

ყველა ჯილდო და ტიტული
თურმე წყალია, ბატონო,
თუ კაცს თავისი ხალხი და
სამშობლო აღარ ჰპატირონობს.

ხომ კარგად ვნახეთ სასჯელი
ერის ურგების, ურჩების,
ის დანგრეული ძეგლები,
სახელშეცვლილი ქუჩები.

ბევრის სახელი და გვარი
სამშობლოს ვერ ჩაეკონა,
წლებმა და მიწამ შეჭამა,
ჩვენ რომ უკვდავი გვეგონა.

2009 წ.
აგვისტო

თუკი დადგება ჩვენში დრო-ჟამი

თუკი დადგება ჩვენში დრო-ჟამი
მტყუნ-მართალის საქმის გარჩევის,
ბევრ „გამოჩენილს“ საქართველოში
არა აქვს თავი გამოსაჩენი.

ბევრი იუდას გვარი, სახელი
დიდი ხანია ჩასაქოლია,
თუმც მოლაღატეს თავისი თავი
„გამოჩენილი“ კაცი ჰგონია.

როცა ბრიყვებიც საქმეს საქვეყნოს
თავის ჭკუით და წესით წონიან,
დღესაც ბევრ სულელს თავისი თავი
„გამოჩენილი“ კაცი ჰგონია.

2009 წ.
სამტკვეპრო

* * *

გვიჭირს ქართველებს ცხოვრება
თურმე კერპების გარეშე
და არის ერთიმეორის
მტრობა, შუღლი და თარეში.

ეს ყველაფერი ჩვენს თავზე
სისხლის წვიმებად გროვდება,
ვიციტ კერპების მსხვრევა და
მერე მოთქმა და გოდება.

2010 წ.
მარტი

მომრავლდა საქართველოში

მომრავლდა საქართველოში,
ვინც სახეს ნიღაბს აფარებს,
სულით და გულით უცხოა,
თუმცა ქართულ გვარს ატარებს.

სინამდვილეში კაცია
გველაძეა და უნდობი,
თავის სამშობლოს ძირს უთხრის
ქლესით და მელაკუდობით.

2010 წ.
ზაოზო

* * *

მუდამ ბევრი მტერი ჰყავდა
მართალ სიტყვას და სიკეთეს.
ასე იყო თურმე ოდით,
ასე მოდის თურმე დღემდე.

დღესაც ბევრი პატრონი ჰყავს,
მფარველი და მოიმედე,
სიცრუეს და სიბოროტეს,
სიბრიყვეს და სითავხედეს.

2010 წ.
ოზეოზო

მესკამეები

ყველა დროსა და ხანაში
სკამ-სავარძლების ბუშია,
რისი ხალხი და სამშობლო,
კარგი ცხოვრება სწყურიათ.

ისე კი, ვითომ ქვეყნისთვის,
ვითომ ხალხისთვის იღვწიან
და თუ დასჭირდათ, სამშობლოს,
გვარს და რწმენასაც იცვლიან.

დღესაც რამდენი მესკამე
ვნახეთ და მერე რაგვარი...
რისი ხალხი და სამშობლო,
სკამი ყოფილა მთავარი.

2009 წ.
სამტეხი

* * *

რისი ხალხი და ქვეყანა,
ჯერ საკუთარ თავზე ფიქრი.
ვაგლახ, ვეღარ ვიხედებით
საკუთარი კუჭის იქით.

რისი მტერი და რა მტერი,
ჩვენი მიწა, მთა და ველი
იგლიჯება, იწეწება
ისევ ქართველების ხელით.

2010 წ.
086060

სულის გამყიდველები

„ინტერნეტში გამოჩნდა განცხადებები სულის შესყიდვის შესახებ, ადამიანებს სულის გაყიდვას სთავაზობენ და ამ თითქოს აბსტრაქციულ წინადადებაში საგსებით რეალურ 1000 დოლარს იხდიან“.

*ბაზეთი „კვირის კალიტრა“,
20-28 ივლისი, 2009 წ.*

იმ ოცდაათი ვერცხლით იწყება,
იმ ოცდაათი ვერცხლით გაღვივდა,
სულის გაყიდვა მოდის იქედან,
როცა იუდამ ქრისტე გაყიდა.

ღალატისა და ვერცხლის სურვილი
ჩვენშიც ხანდახან ისე დიდია,
სულგაყიდულებს ბევრი ქართველი
გოგო-ბიჭებიც გაუყიდათ.

ვაგლახ, იმ ჟამმა, დრომ უკუღმართმა
სამშობლო ბევრჯერ გააღარიბა.
ის გაყიდული ჩვენი ბიჭები
სხვაგან ჯდებოდნენ სულთან-ხალიფად.

საქართველო კი ისევ ნატრობდა
(როცა ბავშვები კევრით გათელეს)
სინჯიკაშვილებს, ბოჩოლაშვილებს,
მამელუქებად ქცეულ ქართველებს.

არ მოგვეკლებია, არა და არა,
ის უბედობა, ის მძიმე ხანა.

ჯერ სულსა ყიდდნენ და მერე უკვე —
თავის ხალხსა და თავის ქვეყანას.

არ უყურებდნენ დაქცეულ მამულს,
არც წუხილით და არც დანანებით,
ოცდაათ ვერცხლად გაყიდულები
ბაღვაშები და შადიმანები.

...
მაგრამ ნამდვილი ქართველისათვის
სამშობლო იყო მუდამ მთავარი,
სული გორგასლის, სული დავითის,
ქეთევანის და სული თამარის.

დღესაც სამშობლოს უდგას დარაჯად
მარად უკვდავი სული სამასი,
სული მერჩულეს, სული რუსთველის,
ილიასი და სულხან-საბასი.

სული პაატას, სული თევდორეს,
ზვიადისა და სული მერაბის.
მათი სულია ქვეყნის სიმაგრე
და საქართველოს რკინის პერანგი.

მაგრამ დღესაც ბევრს თვალებს უბნელებს
ვერცხლი — იუდას ჯილდო-ტიტული.
აგერ ახლახან თეთრი ტაიჭით
კოჯორთან იდგა სულგაყიდული.

აგერ, ახლახან...
სულგაყიდულთა
მოედნები და ძეგლები იყო.
მათი გვარი და სახელი მათი
მოვიდა დრო და წლებმა წაიღო.

მაგრამ ის ვერცხლი ისევ ჩხრიალებს
და გვახვევია მტერი გარს კიდევ.
დღესაც ბევრს ნახავთ საქართველოში
იუდასა და ქვეყნის გამყიდველს.

გამყიდველები მიდი-მოდიან
მაგრამ სამშობლო არსად არ მიდის
და მწამს, ღვთისმშობლის წილნაყარ მიწას
ქვეყნად ვერავინ ველარ გაყიდის.

2009 წ.
08.05.10

* * *

კვლავ ერთმანეთის მტრობა და
ქვეყნის და ერის ღალატი,
იუდას ვერცხლის ჩხრიალი
და მოღალატის ხალათი.

ისევ სამშობლოს მტრების წინ
მუხლზე დგომა და ფიცილი.
სანამ ვანგრიოთ ქვეყანა
ღიმილითა და სიცილით.

არ ცხრება საქართველოში
ბადვაშ-შადიმანთ ამქარი,
სანამდე იყოს სამშობლო
ციხე, შიგნიდან გამტყდარი.

2010 წ.
მარტი

რამ შეგაყვარათ სამშობლოს მტრები

ასეთი ბედი ვინ დაგიბედათ,
მე ეს მაცნებს და ვერა ვხვდები.
საქართველო რომ არ გიყვართ, ვხედავ,
რამ შეგაყვარათ სამშობლოს მტრები.

ამით სამშობლო ხვალ რას მოიგებს,
მე ეს მაშინებს, მე ეს მაკვირვებს.
იუდამ მაშინ თავი მოიკლა,
თქვენ საქართველოს მოკვლას აპირებთ.

ეს უბედობა ვინ დაგიბედათ,
ვერ გამიგია და ვერა ვხვდები.
საქართველო რომ არ გიყვართ, ვხედავ,
რამ შეგაყვარათ სამშობლოს მტრები.

2010 წ.
დეკემბერი

* * *

ისეთი ბაქიბუქია,
ველარ ვაკეთებ არჩევანს,
გაჭირდა საქართველოში
გმირის და ლაჩრის გარჩევა.

ცხოვრება ხდება თანდათან
უნდობი და ეჭვიანი,
ამიტომ გვიჭირს გარჩევა
სულელისა და ჭკვიანის.

ამდენი ქოსატყუილა,
აბა, რა მოსაწონია,
ყველას მეფობა რომ უნდა
და თავი ბრძენი ჰგონია.

არც ქვეყანას და აღარც ხალხს
ნამდვილად აღარ სჭირდება,
სამშობლოს სიყვარულისთვის
ვინც ითხოვს ტახტს და დიდებას.

2010 წ.
აკობო

* * *

სულში ვაფურთხებ ყველა იმ ქართველს,
ვინც ეხეტება მტრის კარიკარად.
ვინც გროშად ყიდის სამშობლოს სახელს,
სიკვდილს გაურბის და სირცხვილს – არა.

მე ვენაცვალე ყველა იმ ქართველს,
ვინც საქართველოს უდგება ფარად,
ვინც ეწირება სამშობლოს სახელს,
სირცხვილს გაურბის და სიკვდილს – არა.

2010 წ.
იანვარი

* * *

როცა დროა ბოღმიანი
და სამშობლოს ღალატია,
ცბიერების დოღი არი,
თაღლითების პარაღია.

შენ რომ სანდოდ გეჩვენება
იქაც შური, ღალატია.
ვაგღას! ჯიღდოდ ერთგულების
თურმე ვიჟის ხაღათია.

1992 წ.

* * *

ჩვენ ერთმანეთის შურ-მტრობამ
ბევრჯერ გვიტირა ყოფა.
საფლაუში წოღა სჯობია
უსამშობლოდ ყოფნას.

კარგად გვანახვა ცხოვრებამ,
კარგად გვანახვა დრომაც,
ზოგჯერ სიკვდიღი სჯობია
მტრის მაგიღასთან ჯღომას.

აღარ გეჭირღება სხვა სიღყვა,
მატიანეა მოწმე,
ვაჟკაცი მტერი სჯობია
ქვეყნის გამყიდვეღ მოძმეს.

2010 წ.
თამარგალი

როცა სამშობლოს უჭირს ძალიან

როცა სამშობლოს უჭირს ძალიან,
გამოსაჩენი არა გვაქვს პირი,
ვამბობთ, – დროის და წლების ბრალია
ქვეყნის ტკივილი და გასაჭირი.

რა შუაშია აქ დრო და წლები,
ისევ ქართველებს მიგვიძღვის ბრალი,
როდესაც ვხდებით იუდას კერძი
და სავარძლისკენ გვიჭირავს თვალი.

როცა სამშობლოს სვე-ბედზე უფრო
საკუთარ თავზე და კუჭზე ვფიქრობთ,
როს ერთმანეთის შურით და მტრობით
ქვეყნის სიყვარულს თვითონვე ვიქრობთ.

თუ ქვეყნისა და ერის წინაშე
ვერ მოვიხადეთ სამშობლოს ვალი,
დროს და ცხოვრებას ნუ დავაბრალებთ,
იქნება ისევ ჩვენივე ბრალი.

2010 წ.
0563არ0

„ცნობადი სახე“

ადარ სცილდება ეკრანს და პრესას
ბევრი მოლაყბის „ცნობადი სახე“.
მაგრამ იმასაც ხომ კარგად ვხედავთ,
ჩანს მათი სახე და არა საქმე.

ბევრი თავისთვის ჩაღიჩობს, იბრძვის
და არ იშურებს სიტყვას და სათქმელს,
მაგრამ ქვეყანა ხომ კარგად ხედავს,
ჩანს მხოლოდ სახე და არა საქმე.

2010 წ.
თამარშალო

წყალი და ქვიშა

„წყალნი წავლენ და წამოვლენ,
ქვიშანი დარჩებიანო“.

ხალხური

არა ქართული სიტყვის წინაშე,
ვინც ჩოქვით იდგა ბატონის კართან,
ჰქონდათ პრემია, ჯილდო, ტიტული
და ყველაფერი ლექსების გარდა.
მაინც იმათი სიცოცხლე ქვეყნად
ქვიშას კი არა, თურმე წყალს ჰგავდა.

მაგრამ ისინი, ის ღვთის შვილები
დრომ და საწუთრომ წაიღო განა.
ვინც აღმერთებდა ლექსს და სამშობლოს,
თავის ენას და თავის ქვეყანას,
დღეს მათი გვარი, სახელი მათი
საქართველოში ძეგლებად დგანან.

2009 წ.
ნონიბერი

* * *

კი, შეცდომებიც კი იყო,
ისევ დრო-ჟამმა გვანახვა,
მაგრამ კარგიც ხომ გაკეთდა,
უნდა ამასაც დანახვა.

ვატყობ, სკამ-ფულის სურვილმა
დღეს ბევრი ისე არია,
თვალეების დათხრა არ უნდა,
ისედაც ბრძეები არიან.

2009 წ.
03.05.10

* * *

ბევრ ნაცნობსა და მეგობარს
ვუყურებ და ვერ მიცვნიან,
თავის აზრსა და სალოცავს
წარამარა რომ იცვლიან.

კარგად გამოჩნდა დღეს ბევრის
სახე და არაკაცობა,
უნდა დავიწყო თავიდან
ბევრი ნაცნობის გაცნობა.

2010 წ.
აპრილი

* * *

დღეს რაც არის, კი ვხედავ,
ჭირი თავს არ მაღავეს,
მივეჩვიე „მეგობართ“
ორგულობას, დალატს.

ყალბი ღიმილ-სიცილი
სიმართლეს ვერ ფარავს.
ნაცნობები ბევრი მყავს,
მეგობრები – არა.

2010 წ.
მარტო

* * *

ვერ მივემატე მლიქვნელთა
და მეხოტბეთა ამაღას,
ვინც მიყვარს, ვამბობ აშკარად,
ვინს მძულს, იმასაც არ ვმაღავ.

არ მწამს იმათი, ყველას და
ყველაფერს რომ უმღერიან.
ვინც მიყვარს, ქვეყნის შვილია,
ვინც მძულს, სამშობლოს მტერია.

1992 წ.

არ მივლია ქვეყნის გზებზე

არ მივლია ქვეყნის გზებზე არც მგზავრად და
არც ტურისტად,
შერჩა ქართულ ცას და მიწას ჩემი ფიქრი და გულისთქმა.

არ მინახავს პანთეონი არც ლონდონის, არც პარიზის,
მაგრამ მჯერა, არ იქნება მთაწმინდაზე უფრო დიდი.

არ მინახავს ბულონის ტყეც (თუმცა ბულბულის
სმები მესმის),
არც ბულონის ტყე იქნება ბორჯომ-პარკზე უკეთესი.

არ მინახავს ეიფელიც, თუმცა მისი ქება მესმის,
ეიფელიც არ იქნება მყინვარწვერზე უკეთესი.

არ მინახავს, მაგრამ ვიცი და დასტურიც აღარ მინდა,
ვარძიაზე უკეთესი ვერ იქნება პირამიდაც.

არ ვყოფილვარ, არ მინახავს და არ ვამბობ შუერთ,
გესლით,
არც პარიზი არ იქნება ჩემს თბილისზე უკეთესი.

რა ვქნა, ვეღარ ვიტრაბახებ მგზავრობით და
სხვაგან ყოფნით,
საქებად და სალოცავად ჩემი საქართველოც
მყოფნის.

თუმცა ბევრი ცის, ბევრი მიწის დიდება და ქება
მესმის,
თვით სამოთხეც არ იქნება სამშობლოზე უკეთესი.

გართობა

„ხომ უნდა შევიქცით თავი რაიმეთი“.
მუხრან მაჭავარიანი

რადგან გაჟნდით და მოვედით ისე, რომ
არვის უკითხავს,
უნდა გავერთოთ კიდევაც, ამქვეყნად ყოფნა თუ
გვინდა.

ზოგს გააქვს წუთისოფელი ხან ჭამით, ხან სმით,
ხან თრობით,
ზოგიც ერთობა ამქვეყნად ხან სიყვარულით,
ხან მტრობით.

ზოგი ხატავს და ზოგი წერს, ზოგიც
სატრეთელს ენდობა,
ზოგი ტახტით და სავარძლით და ზოგიც
ფულით ერთობა.

ზოგი იუდას ვერცხლით და ზოგი სამშობლოს
ღალატით,
ზოგი ბრძენკაცის ნიღაბით და ზოგი გიჟის ხალათით.

რადგან ყველას და ყველაფერს ბოლოს
დრო-ჟამი გადაშლის,
ზოგი ომებით ერთობა და ზოგი ცეკვა-თამაშით.

სანამდე მიწის შვილია, უცნობია თუ ცნობილი,
ყველა რაღაცით ერთობა, ყველა რაღაცას
ცოდვილობს.

რადგან საწუთრო წუთია და ბოლოს ყველას
იმეტებს,
დარჩენილია მარტოდენ ღმერთის და ხალხის იმედი.

2009 წ.
08/01/09

კაფიობა მთაში

ვისმენ მთიელთა კაფიას
და გული ღხენით მევსება,
მე გამაოცეს წამისწამ
დაბადებულმა ლექსებმა.

იქ ვინმე სიტყვას ან სათქმელს
განა ეძებს და იგონებს,
მთას შეხედავს და უმაღვე
ბაგეს მოწყდება სტრიქონი.

ცას შეხედავს და უეცრად
სული ცისაკენ იწევა,
ჩანჩქერები და ცის ნამი
სიტყვა-რითმებად იქცევა.

იქ ყველა ქართულ ენას და
სამშობლოს ეაღერსება,
და მთების ია-ვარდები
მოედინება ლექსებად.

როცა შაირი იწეება,
იდება ლექსის კარებიც
და მათი საწერ-კალამი
ხდება ფანდურის ღარები.

თუმც მუც რაღაცას ვცოდვილობ
და საქმეც ლექსებს ეხება,
მათი შაირის შემყურეს,
ხმა როგორ ამომედება.

2009 წ.
აპრილი

ქართველ მორაგბეებს

ქართველის ძალგულოვნება
მწვანე მინდორზეც გამოჩნდა.
ეს იყო ლელო კი არა,
ქართული სულის გამოცდა.

გიყურებდით და ეს გული
საგულეს ვედარ დგებოდა,
თქვენი დაღვრილი სისხლით კი
სხვა სისხლი მაგონდებოდა.

ასე მეგონა, კრწანისში
300 არაგველს შველოდით
და გამარჯვებას, ბიჭებო,
გულის ფანცქალით ველოდით.

ის გამარჯვება, იცოდეთ,
ბევრ დარდს და ტკივილს აქარვებს,
ქართველი კაცის სულს და გულს
ადიდგორებს და ახარებს.

ის განა მარტო რაგბია,
ის განა მარტო ლელოა,

გამარჯვებული ქართველი
ამაყი საქართველოა.

2010 წ.
მარტი

დიალოგი სულთან

თურმე სიცოცხლე ამ ქვეყანაზე
შენით იწყება, შენით თავდება.
ვატყობ, ვიქცევი ამოუბად,
არ დამიდგები თუკი თავდებად.

არის ძილი და არის სიზმარი
კაცის სიცოცხლე თურმე უშენოდ
და ჩემს წუხილს და გულისტკივილსაც,
სულთ, ისევ შენ უნდა უშველო.

რაში მჭირდება ისე სიცოცხლე,
თუნდაც ავსილი ნადიმ-ლხინითა,
ჩემი სამშობლოს მადლს და სიკეთეს
თუკი ჩემს გულთან აღარ მიიტან.

რაში მჭირდება შენი სიცოცხლე,
შენი უაზრო ჟივილ-ხივილი,
თუკი ჩემს გულსაც არ აატირებ
ჩემი ქვეყნის და ხალხის ტკივილით.

რაში მჭირდება შენი სიცოცხლე
ანდა ამო ჭექა-ქუხილიც,
თუკი ჩემს გულსაც არ ააკვნესებ
სხვათა დარდით და სხვათა წუხილით.

თუ არ იქნები ბჭე და მსაჯული
ქვეყნის გამცემის, ღიზლის, თავხედის.
თუ არ დახვდები სტუმარს მასპინძლად
და მტერს თუ მტრულად აღარ დახვდები.

თუ ქართულ მიწას, ენას და სიტყვას
ვერ მოუვლი და ვერ უპატრონებ,
რაში მჭირდება შენი სიცოცხლე,
წადი, სიკვდილთან მარტო დამტოვე.

2009 წ.
აგვისტო

განა სიკვდილი მაშინებს

განა სიკვდილი მაშინებს,
მე სხვას ეწუხვარ და ვდარდობ,
რომ ვეღარ ვნახავ ჩემს ჯუშითს,
დიდგორის ველს და მარტყოფს.

რომ ვერ მოვისმენ „ლილეოს“,
„ჩაკრულოსა“ და „ჩელას“,
ჩემს ტაოსა და ჩემს კლარჯეთს
ვერ დაუვდგები მცველად.

რომ ვეღარ ვნახავ სამებას,
ვერც ვარძიას და მცხეთას,
ვეღარ შევხედავ მთაწმინდას
და ვეღარც ქართველის დედას.

შენ, ჩემო ენავ ქართულო,
ჩემო ხატო და განძო,
შენს უნახავად საფლავში
სანამდე უნდა გავძლო.

მე ეს ფიქრები მაწვალებს,
მე ეს ფიქრები მტკივა,
თორემ სიკვდილი რა არის,
ბოლოს ყველა იქ მივალთ.

2009 წ.
ოქტომბერი

მეც „ადამიანს დავეძებ“

თუმცა წლები მიდი-მოდიან
ისევ დიდია ცოუნება.
ადარ იცვლება ადვილად
ადამიანის ბუნება.

მეც მინდა ახლა ხატის წინ
თხოვნა-ვედრებით დავეცე...
მეც სანთლით ხელში დავდივარ
და „ადამიანს დავეძებ“.

2009 წ.
ოქტომბერი

* * *

ძველ ნაცნობს რომ ვეღარა ვცნობ,
ვღონდები და გული მწყდება,
ვხედავ, ბევრი მავიწყდება,
ვხედავ, ბევრსაც ვავიწყდები...
რა ყოფილა ეს ცხოვრება,
რა ყოფილა თურმე წლები.

2009 წ.

* * *

ოცნების წლები, ვატყობ, შორს დარჩა,
პასუხი მაინც არა და არ ჩანს.

ყველაზე მძიმე ტვირთია ფიქრი –
რა, რა იქნება სიცოცხლის იქით.

2009 წ.
03.05.10

* * *

„გრძნობა ბავშვია“.
შემსაბოძო

„გრძნობა ბავშვია“, – ბრძანა პოეტმა,
რადგან მის გულმა ასე ინება.
მაგრამ ვაი, რომ წლები სიცოცხლის
ისევე უღმერთოდ მიედინება.

„ვგრძნობა ბავშვია“, – ბრძანა პოეტმა
და ამ ოცნებას ზოგჯერ ვიჯერებ...
მაგრამ სანამდე ვიტყუო თავი,
სიბერე მაინც არის სიბერე.

2009 წ.
სექტემბერი

* * *

„საბრალთა მხოლოდ სულით ობოლი“.
ნ. ბარათაშვილი

დამიმარტოვეს ფიქრებმა
და მწარე აზრი არ მტოვებს,
ცოცხალს არა მყავს პატრონი,
აბა, მკედარს ვინ მიპატრონებს.

მარტოსული და ეული
ბოლოს იქამდე მივედი,
ბედისგან მიტოვებული
ვრჩები სიკვდილის იმედით.

მაგრამ იმასაც კარგად ვგრძნობ,
ხსნას არც სიკვდილში არ ველი.
ახლა გავიგე ტკივილი
ეულ ტერენტო გრანელის.

და უპატრონო პოეტებს
თვალცრემლიანი ვიგონებ,

ახლა გავუგე სათქმელი
ბარათაშვილის სტრიქონებს.

არამიწიერ ოცნებას,
როდესაც ვერა ხედებიან,
სულით ობლობა ამ ქვეყნად
ბევრი პროექტის ხვედრია.

2010 წ.
აბზისტო

* * *

როცა ვერ ვუძღვებთ ამქვეყნად
უაზრო ყოფნა-ხეტიალს,
სიცოცხლეცა და სიკვდილიც –
ორივე ჩვენი ხვედრია.

მუხთალი წუთისოფელი
სიცოცხლეს რომ გაიმეტებს,
ამქვეყნად რჩება მარტოდენ
თურმე სიკვდილის იმედი.

2009 წ.
აბზისტო

* * *

რადგან არა და აღარ თავდება
უაზრო ყოფნა და ძილ-ღვიძილი,
რადგან სიცოცხლე მიდის ამოდ,
ხომ არ დავასწრო სიკვდილს სიკვდილით.

სიკვდილის მერეც ვიცი რა მელის,
არც იქ მექნება თავშესაფარი,
უპატრონო და მიტოვებული,
ბალახს შერჩება ჩემი საფლავი.

2009 წ.

ნონა ბერიძე

* * *

როდესაც პოეტს გულის ხმა ესმის,
მაშინ აქვს ფასი ცდასა და ღოდინს.
რადგან სტრიქონი და ნაღდი ლექსი
იბადება და გულიდან მოდის.

ზოგჯერ მთა მთასაც შეხვდება თუკი,
აღბათ ბუნების ნებაა ესეც...
მაგრამ სიცოცხლე ძალიან უჭირთ
საკეისროთი გაჩენილ ლექსებს.

პოეტს კი როცა გულის ხმა ესმის,
მაშინ აქვს ფასი ცდასა და ღოდინს.
ნაღდი სტრიქონი და ნაღდი ლექსი
იბადება და გულიდან მოდის.

2006 წ.

ივანე ბერიძე

დრომ წარიტაცა, წაიღო

დრომ წარიტაცა, წაიღო
ბევრის ხოტბა და ქება.
სხვა არაფერი, ბატონო,
დღესაც იგივე ხდება.
ყალბი სახელი, დიდება
ისევ ნელ-ნელა ქრება...
რა კარგად უთქვამს, ვინცა თქვა,
იმედი ბოლოს კვდება.

2009 წ.
თანხაბო

ღადო

„რუსთაველის პროსპექტზე სეტიალი
ნუ მიმიშადღოს ღმერთმა“.

ღადო ასათიანი

რუსთაველზე მიდის ღადო,
ქართული ლექსის ჯადო.
გული სამშობლოს მისცა,
სული ლექსებში ჩადო.

რუსთაველზე მოდის ღადო,
სიცოცხლე რაკი ანდო:
ისევ ლექსებზე ფიქრობს,
ისევ მამულზე დარდობს.

რუსთაველზე დადის ღადო...

2006 წ.
სამტეხეშვილი

* * *

არის თურმე ბედისწერა
ლექსზე ფიქრი, ლექსის წერა.
გოლგოთის გზა ელის თურმე
ნამდვილ პოეტს, ნამდვილ მწერალს.

2008 წ.
დემურბერი

წარწერა გული სალუქვაძის წიგნზე

სამშობლომ გაგადიდგულა,
ლექსებმა გაგაგულისა,
სიტყვებს დაეკებ გულდაგულ
და ლექსებს გვიწერ გულითადს.
მართლაც, გულწრფელი გული ხარ
და ჩვენც გვიყვარხარ გულითა.

2007 წ.
ობნისი

* * *

სანამდე ცოცხლობ, თუ გაუძელი
ქვეყნის სიავს და სიბოროტეს,
ადარ გერქმევა ღარიბი, თუკი
სინდის-ნამუსი შეგრჩა ბოლომდე.

სხვა საგანძური ან სხვა სიმდიდრე
სულს პოეტისას, აბა, ვინ მისცა...
სიკვდილის შემდეგ თუ დაგვერება
გულზე სამშობლოს მსუბუქი მიწა.

2009 წ.
08.05.10

* * *

ამაო არის ყოველი
თხოვნა, სურვილი, ვედრება,
ფასი კაი ყმის სიცოცხლეს
ღამაზ სიკვდილით ედება.

2008 წ.
05.28.10

* * *

ვატყობ, ხარობს სულიც, გულიც
და სიცოცხლე მენადდება,
სანამ ვფიქრობ სამშობლოზე
და ლექსები მენატრება.

2010 წ.
07.08.10

* * *

რაა საწუთრო, თუ ვერ შევძელი
ჩემი სამშობლოს ხოტბა, შექება,
ქართული სიტყვის, ღექსის გარეშე
სიცოცხლეს რაღა ფასი ექნება.

მაგრამ გასულა ღამაში წლები
და იმედებმა გამინაპირეს,
მიმზერს შორიდან ოცნების ღექსი,
მაგრამ მოსვლას კი აღარ აპირებს.

2009 წ.
03.06.10

* * *

როცა ცხოვრება ირევა,
არეულია ფიქრებიც.
რისთვის ან რატომ მოვედი,
ვინა ვარ ან რა ვიქნები.

რადგან არავის უკითხავს
ქვეყნად მოსვლა და გაჩენა...
წამება არის ხანდახან
საკუთარ ფიქრთან დარჩენა.

2010 წ.
08.06.10

* * *

ვატყობ, დღეები იქცნენ წამებად,
რაც დამრჩენია, თითებზე ვითვლი.
თურმე ცხოვრება არის წამება,
როცა სიცოცხლე უაზროდ მიდის.

2010 წ.
თებერვალი

* * *

რადგან არ არის ადვილი,
სიმართლე ითქვას ბოლომდე,
ისევე უფალი გაარჩევს
სიკეთეს და სიბოროტეს.

არაფერს ნიშნავს ამქვეყნად,
სიკვდილი და დამიწება.
ბევრის ტანჯვა და წამება
სიკვდილის შემდეგ იწყება.

2010 წ.
იანვარი

არის დიდი გამოცდა

უნდა შეძლო დალატის,
ბოროტების ატანაც,
რადგან არის ამქვეყნად
ეშმაკიც და სატანაც.

არის ბევრი აკადი,
სხვა რწმენის და სხვა რჯულის,
მაგრამ ბოლოს ღმერთია
მაინც ყველას მსაჯული.

არის დიდი გამოცდა
მისვლა კუბოს კარამდე...
აქ ცხოვრება – წამია,
იქ ცხოვრება – მარადი.

2009 წ.
085060

* * *

ჩვენი აქ ყოფნის მიზანი
სიკვდილის შემდეგ გამოჩნდა,
მიწაზე ყოფნით, ეტყობა,
ცაში ვაბარებთ გამოცდას.

2009 წ.
აკრილი

* * *

აბა, რაღა შეცვლის ადამიანს,
არ გვინდა თავის მტვრევა,
ღღესაც ყველა კაცი – ადამია
და ყველა ქალი – ევა.

2009 წ.
აგვისტო

* * *

რადგან ცოტაა ამქვეყნად
კაცი სათნო და საუფლო,
ცოცხლებზე გულგატეხილი
სიზმარში მკვდრებთან ვსაუბრობ.

2008 წ.
თებერვალი

* * *

უნდა ვიჩქარო, უნდა ვთქვა
ჩემი სიტყვა და სათქმელი,
რადგანაც მრჩება დღეები
თითებზე ჩამოსათვლელი.

ვაგლახ! დრო-ჟამმა წაიღო
ბევრი, რაც ვინატრ-ვისურვე,
უნდა ვიჩქარო, სიცოცხლე
უკვე წკიპზეა მისული.

2009 წ.
036060

* * *

მართალი კაცის წინაშე
ვაი, რომ ბევრი სცოდავს,
მაგინებელი ბევრი ჰყავს,
დამფასებელი – ცოტა.

ცოცხალს ვლანძღავთ და ვაგინებთ,
ასე მოვედით დღემდე...
ფასი ედება ჩვენში კაცს
თურმე სიკვდილის შემდეგ.

2010 წ.
თებერვალი

* * *

რადგანაც გაეჩნდით ამ ქვეყანაზე,
მოსვლა არ ნიშნავს მხოლოდ წვალებას,
კი, ვიცით, რაა ქვეყნად სიკვდილი,
მაგრამ ხომ არის გარდაცვალებაც.

2010 წ.
ოქტომბერი

უპირველესი ჩვენი მტერია

კრწანისის ომში მეფე ერეკლეს
რატომ ვატკინეთ გული დაღატით,
საქართველოში ყაზბეგს და გრანელს
რატომ ჩაეცვით გიჟის ხალათი.

რად ვერ ვისმინეთ, რად ვერ გავიგეთ
ბარათაშვილის სულის ძახილი
ან ბრძოლის ველზე ვახტანგ გორგასალს
რატომ ჩავეცით ზურგში მახვილი.

ჩემო სამშობლოვ და ჩემო ხალხო,
ხომ სირცხვილი და ხომ ტკივილია,

გალაკტიონმა მოიკლა თავი,
თვითონ ვესროლეთ ტყვია ილიას.

რატომ არ ვიცით ხანდახან ფასი
ხალხის და ქვეყნის ერთგული შვილის.
რატომ დავტოვეთ უსაფლავებოდ
ტიციანი და ჯავახიშვილი.

ვერ გამოგია, ვერა და ვერა,
რად ვერ მივხვდით და რად ვერ ვიცანით
და უპატრონოდ რატომ დავტოვეთ
ასათიანი და ფიროსმანი.

რატომ დავტოვეთ ბედის ამარა
ქართული ენის, სიტყვის მერჯულე,
რად არ დაუმარხეთ საქართველოში
შოთა რუსთველი ანდა მერჩულე.

ბევრი წასულის ტკივილ-წუხილი
ფიქრის გორაზე ცრემლად გროვდება
და დღესაც ისმის საქართველოში
გურამიშვილის ხმა და გოდება.

ვაი, რომ დღესაც, დღესაც ვერ ვხვდებით,
ხარობდა მტერი და მოძალადე,
როცა ვლანძღავდით ზვიადს და მერაბს
და ვადიდებდით ქვეყნის ჯალათებს.

კვლავ ერთმანეთის შურით და მტრობით
მტერმა სამშობლო სანამ გვითელოს,
სანამ ვისმინოთ აკაკის სიტყვა –
„ფურთხის ღირსი ხარ შენ, საქართველოვ“.

ვაგლახ, რომ დღესაც, დღესაც ვერ ვხვდებით
სამშობლო ჩვენთვის ყველაფერია...
და ერთმანეთის შური და მტრობა
უპირველესი ჩვენი მტერია.

2009 წ.
აკროლი

* * *

როცა გადავშლი „ქართლის ცხოვრებას“,
სისხლით და ცრემლით ნაწერ სტრიქონებს,
სამშობლოსათვის ნაწამებ გმირებს
როცა ვხედავ და როცა ვიგონებ,

მე მეცოდება და მენანება
(სხვა რაღა დამრჩა, აბა, სათქმელი),
მე მეცოდება – კარგი სმა-ჭამით
გალაღებული ყველა ქართველი.

2010 წ.
მანო

* * *

„არც კაცი ვარგა უმტერო“.
ხალხური

ასე უთქვამთ და ალბათ სწორია,
და ვერ გაივლი ჩვენში ამაყად,
თურმე ქვეყნისთვის არ გიცხოვრია,
თუ სამშობლოში მტერი არა გყავს.

2009 წ.
დემეტრე

* * *

რადგან არა მაქვს მლიქვნელის,
ფარისეველის ნიჭი,
დღევანდელ საქართველოში
მიჭირს, ცხოვრება მიჭირს.

2010წ.
მანო

* * *

თუმცა კრწანისზე არ მიბრძოლია
და არც ყივჩაღთან მქონდა შეხვედრა,
მაგრამ არც ისე არ მიცხოვრია,
შემრცხვეს ვინმესთვის თვალში შეხედვა.

2009წ.
იანვარი

* * *

ეს ჭრელი წუთისოფელი
ყველა მოსულის ხვედრია,
ზოგისთვის ბედისწერა და
ზოგისთვის კიდევ ბედია.

ამოდ ცდება, ვტყობა,
ბევრი მოგვი და მისანი,
ძალიან ცოტამ თუ იცის
ამქვეყნად მოსვლის მიზანი.

2010წ.
მარტო

* * *

„ბუნებაი ქართველთა ორგულ არს“.
„ძართლის ცხოვრება“

კი, ნამდვილად არის ასე,
რადგან ჩვენში ხშირად ხდება,
ქვეყნის ერთგულს ვლანძღავთ, ვებრძვით,
რომ მოკვდება, ვუწყებთ ქებას.

ჯერ დალატი, ორგულობა
და გატეხა სიტყვის, ფიცის,
მერე მათი დატირებაც
ქართველებმა კარგად ვიცით.

2009წ.
სამტკვეპრო

საოქტომბრო ლექსი ლენინს

მოტყუებულო ბავშვობის წლებო,
უბირს და უვიცს მე რა მელონა,
თურმე სატანის შვილი ყოფილა,
მე რომ ხატი და წმინდა მეგონა.

ბელზებელი და ეშმაკის კერძი,
ბოლოს ლეშად და მუმიად იქცა –
ვხედავთ, ღმერთის და კაცის მოძულეს
არც ცა ღებულობს და აღარც მიწა.

2009წ.
ოქტომბერი

დღევანდელ ახალგაზრდობას

შერჩა სიცრუეს, სიყალბეს და არარაობას
მოტყუებული, გაძარცული ჩემი თაობა.

აღარ გვაცალეს არაგველთა კვალზე მიყოლა,
„პიონერმა“ და „კომკავშირმა“ გადაგვიყოლა.

ახლა ის წლები, ის დღეები რა სათქმელია,
თქვენ უკეთესი დღეები და წლები გელიან.

ახლა სხვა დროა და ეს გული სხვას რას ინატრებს,
მინდა მამული ჩემზე უფრო მეტად გიყვარდეთ.

მინდა, რომ თქვენი ოფლიცა და სისხლიც დაღვრილი
იყოს ქვეყნისთვის ოცნებით და ფიქრით დაღლილი.

სამშობლოს გარდა აღარ გყავდეთ თქვენ
სხვა ბატონი
და უკეთესი საქართველოს იყოთ პატრონი.

2010წ.
თემარვალი

სამშობლოს ვინც შეეწირა

სამშობლოს ვინც შეეწირა,
განაღა მართლა მკვდრებია?
გმირები საქართველოში
თვალგახელილნი კვდებიან.

ძილშიაც რომ არ გვასვენებს,
მათი სული და ხმებია.
როცა სამშობლოს სჭირდება,
საფლავებიდან დგებიან.

2010 წ.
036060

* * *

შავი ფერი თუ არაბის ფერი
შემატებია დღეს თბილის-ქაღაქს.
უცხო ხმები და ჰანგები უცხო
არ მოაკლდება, ეტყობა, ხვალაც.

სისულელეა ამაზე ფიქრი,
სისულელეა, მაგრამ არადა –

თბილის-ქალაქი ოთხასი წელი
კინდამ მართლაც გადაარაბდა.

ვახტანგ გორგასლის თბილის-ქალაქმა
თუკი დაკარგა თავის მშვენება,
ვაგლახ! არ იქცეს საქართველოსთვის
გადაშავება გადაშენებად.

2009 წ.
03.01.06

* * *

როდესაც გლეხი დაკოურილ ხელებს
ოფლით გაჟღენთილ მიწას აფარებს,
საქართველოს მტრებს უსკდებათ გული
და მოყვარეთა გულებს ახარებს.

როცა ქვეყნისთვის იღვწის და იბრძვის,
დღე მატულობს და ღამე მოკლდება,
სანამ გლეხკაცი მიწას კპატრონობს,
არც საქართველო აღარ მოკვდება.

2010 წ.
01.06.06

გლეხკაცის სიმღერა

„რა ამოწყდეს გლეხიკაცი,
საქართველო დაძაბუნდეს“.

მეფე არჩილ II

არც ბატონი ვარ, არც ვინმეს მონა,
არც ნაყიდი და არც გაყიდული,
არც თავადი და და არც აზნაური,
ქართველობაა ჩემი ტიტული.

სამშობლო არის ჩემი ბატონი
და მისი სახე გულს მახატია,
საქართველო და ქართველი ხალხი
სალოცავი და ჩემი ხატია.

გლეხიკაცი ვარ, – ვამბობ ამაყად,
მაქვს ჩემი ერის ზნე და ბუნება,
მეც სხვებთან ერთად გადავარჩინე
სამშობლო დარდს და დაძაბუნებას.

ვემატებოდი მეც ჩემს ქვეყანას
სისხლით და ოფლით მორწყულ მიწადა.
საქართველოში სისხლიც და ოფლიც
სამშობლოს მიწას ერთად იცავდა.

ერთად გვწყალობდა, ერთად გვიძღოდა
ლაშარის ხატი, ჯვარი გუდანის,
ასე ვიცავდით დედამშობლოს
სისხლით და ოფლით, ხმლით და გუთანით.

თორემ ღალატით, შურით, ქიშობით
ჩვენი ქვეყანა ბევრჯერ დაიქცა

და დღესაც, დღესაც ყველა ქართველმა
უნდა სამშობლო ერთად დავიცვათ.

ერთად დავიცვათ უნდა მამული,
ისევ სისხლ-ხორცით, რწმენით, ფიქრებით.
თუმცა გლეხი ვარ, მის სიყვარულში
ყველა გვარის კაცს გავეჯიბრები.

სამშობლოსათვის ჩემი სიცოცხლე
არც მენანება, არც მეცოდება,
სამშობლო არის ჩემი ბატონი
და ქართველობა – ჩემი წოდება.

2009 წ.
მასო

* * *

საქართველოს სადიდებლად
თუმცა ბევრი ლექსი ითქვა,
მეც უჩუმრად ვევედრები,
ვეფერები ქართულ სიტყვას.

არ ვეშვები ქართულ ენას
და სიცოცხლის მაინც მჯერა,
მაინც ვებრძვი წუთისოფელს,
არ ვნებდები ბედისწერას.

2010 წ.
085060

ქალბატონ მანანა ჯანელიძეს

„მე თანამედროვე ლექსები მჭირდება,
თქვენი ლექსები ერთმანეთს ჰკავს“.

მ.ჯ.

– არა, ერთმანეთს კი არა,
მე მგვანან ჩემი ლექსები.
მე კი ქართველი კაცი ვარ
გენით, სისხლით და ფესვებით.

რადგან არასდროს მწყინდება
ჩემი სამშობლოს შექება,
მე სხვანაირი ლექსები
არც მინდა და არც მექნება.

2010 წ.
მაისი

გლობალიზმი და ჩამორჩენილი კაცის ფიქრები

მეუბნებიან, რომ დროს ჩამოვრჩი
და სიჯიუტე მეტისმეტია,
რა დროს სამშობლოს სიყვარულია,
დედამიწა ხომ ქვეყნად ერთია.

მეუბნებიან და თან სიტყვები
მესმის სულის და გულის ამკლები:
– განა რუსული ან ინგლისური
ქართულ ენაზე არის ნაკლები?!

ყველამ თავის თავს და ბედს მიხედოს,
ვერ დავუდგები მე სხვებს თავდებად,
მაგრამ მე ვიცი, რომ უცხო მიწა
სამშობლოდ აღარ გამომაღვება.

რაში მჭირდება, რაში მარგია
უცხო ცისა და მიწის შეხედვა,
თუ ჩემს დიდგორსა და ჩემს მთაწმინდას
ველარ ვნახავ და ველარ შევხედავ.

როგორ ვიარო საქართველოში,
სიცოცხლის დღეებს როგორ დავითვლი,
თუ არ ვახსენებ შოთა რუსთაველს,
სახელს თამარის, სახელს დავითის.

ქართული მიწა თუ არ მეყრება,
ისე საფლავეში რა მომასვენებს...
უნდა ვიცოცხლო საქართველოსთვის
და სამშობლოსთვის მოგვედე ასევე.

ვერ გაუგიათ სულგაყიდულებს,
ვერ გაუგიათ ეშმაკ-მაცდილებს,
უცხო ენას ხომ მაშინ აქვს ფასი,
ქართული ენა თუ უმასპინძლებს.

უსაქართველოდ, უქართულენოდ
ველარ ვივლი და ველარ ვიქნები,
და ქართულ მიწას შევემატები
ჩამორჩენილი კაცის ფიქრებით.

მე ამ სიკეთეს, მე ამ წყალობას
დაბადებიდან გულით ველოდი,
რადგანაც ჩემთვის ეს დედამიწა
იწყება ისევ საქართველოთი.

2010 წ.
0ანვარდო

ინჩიბინჩი

თუმცა არ იცის ქართული
ლექსის ხიბლი და სურნელი,
ლექსთმცოდნეობას იბრალებს
ინჩიბინჩი და სულელი.

2010 წ.
მარტო

სხვის მისაბაძი რაღა მჭირს

სხვის მისაბაძი რაღა მჭირს,
ანდა ვის დავესესხები,
„ვეფხისტყაოსნის“ პატრონი,
პატრონი ხალხურ ლექსების.

არაფერი მაქვს საძებნი
არც მთაში და არც ბარაღა,
გული თავისთვის ღიღინებს
„მოყმის და ვეფხვის“ ბაღადას.

2010 წ.
მარტო

ხანდახან ისეთ ლექსებს ვკითხულობ,
ფშავ-ხევსურეთის ლექსი მშვივდება,
მერე გადავშლი ვაჟა-ფშაველას
და ამღვრეული ფიქრი მშვიდდება.

2010 წ.
ზაისო

ყველა ქართველი პოეტის ლექსი

ყველა ქართველი პოეტის ლექსი
უნდა თავის ხალხს, სამშობლოს ჰგავდეს
და ქართველ პოეტს უპირველესად
უნდა ქართველი მკითხველი ჰყავდეს.

ქართული ლექსის სულს და მშვენებას
ვედარ ჩასწვდება უცხოთა თვალი,
თუ არ იქნება ქართული ენით,
ქართული სიტყვით ბოლომდე მთვრალი.

თუ ქართულ ლექსში არ იჩქრიალებს
ქართული სისხლი, ქართული გენი,
ისეთ ლექსებს და ისეთ პოეტებს
არ უწერიათ გზა გადარჩენის.

ვერაგინ შეცვლის ამ ქვეყანაზე
განგებისა და ბუნების სურვილს,
უცხო ენით და უცხო ლექსებით
არ ითარგმნება პოეტის სული.

ყველა ქართველი, მკედარიც, ცოცხალიც,
ხომ უნდა თავის მამულში ცხონდეს
და ქართველ პოეტს უპირველესად
უნდა თავისი სამშობლო ჰქონდეს.

უსაქართველოდ ქართული ლექსი,
ქართული სიტყვა კვდება და ქრება
და სჯობს სამშობლოს ერთი ღიმილი
უცხოთა ათას ხოტბას და ქებას.

2010 წ.
მასო

* * *

დღეს არ გაკლია მლიქვნელთა
ხოტბა, ტაში და დიდება,
დრო მოვა, ეს ყველაფერი
ჩიტვივით გაგიფრინდება.

თუმცა დღეს სავარძლის წყალობით
კალამს და ნაწერს გიქებენ,
როცა უსკამოდ დარჩები,
ვნახოთ, მაშინ ვინ იქნები.

2010 წ.
მასო

წიგნის ფასი

მეფე დავით აღმაშენებელს ბრძოლის
ველზეც წიგნები მიჰქონდა.

წიგნებში უნდა ეძებოს,
ვისაც სიმართლე სწყურია,
წიგნი ჭკუის და გონების
და სიბრძნის საგანძურია.

ზოგიერთებმა დღესაც კი
აღარ იციან იქნება,
პირველად იყო სიტყვა და
ღვთის სიტყვა იქცა წიგნებად.

დიდმა დავითმა ამ განძის
ფასი და ყადრი იცოდა
და თავის ხალხს და ქვეყანას
ხმლით და წიგნებით იცავდა.

ასეთი მეფის შემყურე
ხალხი მტერს მტრულად ხვდებოდა,
კარგი მეფისთვის იბრძოდა
და სამშობლოსთვის კვდებოდა.

ასე გადარჩა ქვეყანა,
ღვთისა და მეფის წყალობით,
დიდგორის ველზე – მახვილით,
სვეტიცხოველში – გალობით.

ამიტომ ჩვენი ჯილაგი
ვერა და ვედარ მოთხარეს.

ამიტომაც გვყავს ამქვეყნად,
ბევრი მტერი და მოყვარეც.

რომ მომავალშიც არ დარჩეს
სამშობლო გულდაწყვეტილი,
აღარ მოაკლო, უფალო,
მეფე ბრძენი და კეთილი.

2010 წ.
მარტი

* * *

გამოვიარეთ გზა გრძელზე გრძელი,
აღარ გვივლია მიეთმოეთით,
გვყავს რუსთაველი – პოეტი-მეფე
და გვყავს არჩილი – მეფე-პოეტი.

რომ არა მათი ღვაწლი და ნიჭი,
სამშობლოს როგორ მოვიპოვებდით.
ვაჟა-ფშაველა – პოეტი-მეფე,
ვახტანგ მეექვსე – მეფე-პოეტი.

გვყავდა, გვყოლია და გვეყოლება,
რადგან აქამდე ასე მოვედით,
გალაკტიონი – პოეტი-მეფე,
თეიმურაზი – მეფე-პოეტი.

2010 წ.
ოვლისი

მთაწმინდა

მთაწმინდას საქართველოში
სხვა წყალობა და მადლი აქვს.
აქ მკვდარს არავინ ღებულობს,
გარდაცვლილები ადიან.

2010 წ.
მაისი

იცოცხლებს მისი სახელიც, ლექსიც

მუხრან მაჭავარიანის ხსოვნას

ვხედავთ, დიდია ხალხის
ცრემლი, გოდება, მოთქმა.
ხალხის პოეტი იყო
და ხალხის თვალწინ მოკვდა.

მოკვდა ქართული სულით,
გულით, სისხლით და ხორციით,
ქართული ლექსის კითხვით,
ქართული სიტყვის ღოცვით.

რადგან ნათელი უფლის
ადგა მის ნიჭს და სინდისს,
ბევრი პოეტი ქვეყნად
ინატრებს ასეთ სიკვდილს.

ყველა, მოსული ქვეყნად,
კვდება ადრე თუ გვიან,

დიდი მუხრანის სიკედილს
დიდი სიცოცხლე ჰქვია.

რადგან მამულში უდგას
თავის ძირი და ფესვი,
იცოცხლებს ქვეყნად მისი
სახელიცა და ლექსიც.

2010 წ.
18 მაისი

* * *

საქართველოში მუდამ ფასობდა
კარგი კაცი და გვარიშვილობა.
გაგიხარია, დღესაც კარგია
ცნობილი დედის, მამის შვილობა.

მაგრამ ხანდახან სასაცილოა
მათი ქცევა და მათი ყურება,
ვისაც ჰგონია, კარგი დედ-მამა –
ეს არის მისი დამსახურება.

2010 წ.
8ა060

* * *

როცა წუხილი და სიმარტოვე
პოეტს აწევა გულზე ლოდივით,
ნეტავ რომელი რომელს სჯობია –
ლექსის მოსვლა თუ ლექსის ლოდინი.

ამაოებით დაღლილი სული
ორივეს ღოცავს და ეფერება.
ლექსზე ოცნება სიხარულია,
ლექსის გაჩენა – ბედნიერება.

2009 წ.
ნოემბერი

* * *

რაც უფრო ვხედები ლექსის ხვაშიადს,
იდუმალდება მათცებს მისი.
რა ცოტა ხდება ბედის რჩეული,
მართლაც ნამდვილი ლექსების ღირსი.

მე კი, მე, ვატყობ, ისე ვთავდები,
სიტყვის ტაძართან ველარ მივედი,
ოცნებისა და ჩემი ლექსების
გადამეწურა უკვე იმედი.

მაინც სტრიქონებს ველაციციები
და სული ქართულ ლექსს ეფერება.
ნეტავ ვიცოდე, ეს ყველაფერი
სასჯელია თუ ბედნიერება.

2009 წ.
აპრილი

* * *

ისევ ირევა წუთისოფელი,
მწარე ფიქრებმა დამიმარტოვეს,
პოეტს ვინ ჩივის, საქართველოში,
ვატყობ, დღეს ლექსსაც არ ჰყავს პატრონი.

ეს უგულობა და გულგრილობა,
ჩანს, ყივჩაღივით შემოგვეყარა.
არ ეკადრება ეს საქართველოს,
პოეზიის და შოთას ქვეყანას.

2010 წ.
აპრილი

ავთანდილ ჭაბაშვილს

ჭირს გატანა თავის,
რადგან დროა მკაცრი,
ზის ბუკიას ბაღში
ფეხმოჭრილი კაცი.

არის დროის ბრალი
და არ რიდობს, მორცხეობს,
მზესუმზირას ყიდის
და ლექსებით ცოცხლობს.

მომსვლეღსა და მყიდველს
ხურდა ფულის გარდა
ეტყვის ქართულ ლექსებს
და უფასოდ ატანს.

თუმცა ბაღში ბევრი
ჭორ-მართალი ესმის,
ცოცხლობს ქართულ სიტყვით,
ცოცხლობს ქართულ ლექსით.

ლადობს ქართულ სიტყვით,
სულს ლექსებით ითბობს,
მეტ სიმდიდრეს ქვეყნად
აღარც თვითონ ითხოვს.

2009 წ.
ნოემბერი

* * *

ბევრჯერ მოკლულო ჩემო ოცნებაე
და დაკარგულო ჩემო იმედო,
ბევრჯერ ღალატით გულდაწყვეტილი,
ვიღას მივეყე და ვიღას მივენდო.

მხოლოდ სამშობლო და მხოლოდ ლექსი
და სტრიქონებთან ფიქრით ღაციცი,
სხვა სიხარული წლებმა წაიღო,
სხვა სიხარული რაა არც ვიცი.

და გულს ოცნება, სულს სიმარტოვე
როცა სწყურია ან როცა შია,
მხოლოდ ლექსსა და მხოლოდ სამშობლოს
ვანდობ გულის და სულის ხვაშიადს.

მხოლოდ სამშობლო და მხოლოდ ლექსი,
სხვა ყველაფერი წარმავალია

და ვცოცხლობ ისევ მათი იმედით,
როცა გაძლება მიჭირს ძალიან.

2010 წ.
აკრილი

ველი

ველი, კი ველი, მაგრამ არ ვიცი,
რას ველოდები ანდა რას ველი.
გამოუცნობი ეს მოლოდინი
არის მტანჯველი და საშინელი.

2010 წ.
აკრილი

* * *

რადგანაც წყდება უჩვენოდ
ჩვენი მოსვლა და გაჩენა,
რადგან არაფერ არ უსმენს
ჩვენს სურვილსა და არჩევანს,
ძალიან ცოტას ხვედრია
თურმე ამქვეყნად დარჩენა.

2010 წ.
სამატიანო

* * *

ზოგს ეგონა, ვარსკვლავს წყვეტდა,
მიწაზე ვერ ეტეოდა,
მლიქვნელების ყალბი ტაში
გარს მუშლივით ეხვეოდა.

ის ტაში და ყალბი წლები
სულ ამოდ დაიხარჯა,
ვარსკვლავები ცაში დარჩა,
სახელი კი გაქრა, არ ჩანს.

დღესაც ბევრი ყელყელაობს
და ეტყობა ველარ ხვდება,
რაც მამულს და ხალხს არ რჩება,
ყველაფერი მიდის, ქრება.

2010 წ.
სამეცემბერო

* * *

რადგან ქვეყნად არაფერი
და არავინ არ მრჩება,
სიცოცხლეს და სიკვდილს შორის
ვერ ვაკეთებ არჩევანს.

რადგან დავრჩი ასე მარტო,
ასე სასომიხდილი,
ვიყო ვისი მადლობელი –
სიცოცხლის თუ სიკვდილის.

2010 წ.
აპრილი

* * *

თუმც ხშირად ამაოების
დარდი და სევდა მერვეა,
მაინც ამქვეყნად გაჩენა
მგონია ბედნიერება.

მაინც მიუყვები დრო-ჟამის
და წუთისოფლის დინებას,
რადგანაც ღმერთმა ქართველად
ჩემი გაჩენა ინება.

* * *

თუ კიდევ რამე ადარდებს
და გულს აწევა მწუხრივით, –
ისევ სამშობლოს ტკივილი
და ჩემი ხალხის წუხილი.

სხვა ყველა ჯილდო-ტიტული,
ოქრო არის თუ ვერცხლია,
სხვა ყველაფერი ფუჭია,
სხვა ყველაფერი ფერფლია.

სხვა ყველაფერი ამქვეყნად
უკვალოდ წარმავალია,
სხვა ყველაფერი მტვერია,
სხვა ყველაფერი წყალია.

2009 წ.
036060

* * *

თუ ვერ გავარჩევთ კარგს და ცუდს,
საწუთრო არ შეგვიცოდებს,
სიცოცხლის ფასი რომ ვიცით,
სიკვდილის ფასიც ვიცოდეთ.

სიცოცხლეცა და სიკვდილიც
ხელდასხმულია უფალის.
სიცოცხლე ჩვენი დედაა,
სიკვდილი – ჭირისუფალი.

ვინც ტოვებს ამ წუთისოფელს,
განაღა ყველა მკვდარია,
კარგი სიკვდილი ამქვეყნად
სიცოცხლის საწინდარია.

2010 წ.
ზაიხი

* * *

ვეღარ ვხედავ იმ სიზმრებს,
იმ დროს, იმ წლებს, იმ ფერებს...
რა მაწუხებს? რა მტკივა?
სიბერე მჭირს, სიბერე.

2009 წ.
დუქმზაძე

* * *

არეულია დღეები,
არეულია ფიქრებიც,
ვეღარ ვპოულობ სტრიქონებს,
თავს მარიდებენ რითმებიც.

როგორც ეტყობა, შემოვრჩი
სიბერეს და სიმარტოვეს.
აღბათ სიცოცხლევ აღარ ღირს,
ლექსებმაც თუ მიმატოვეს.

2010 წ.
საქტემბერი

* * *

რა უმიზნო გახდა ყოფნა,
ვაი, ჩემი თავის ბრალი.
რომ დავბერდი, მაშინ მივხვდი,
რა ყოფილა თურმე ქალი.

2008 წ.
იანვარი

სუმრობით ნათქვამი ლექსი

რაკი დავბერდი, ჩემი წუხილი,
ეტყობა, არვის არ ეყურება.
სანამ გაუძღოს ბებერმა გულმა
ამდენ ლამაზი ქალის ყურებას.

სანამ თვალი ჭამს, სანამ თვალი სვამს,
ეტყობა, სულში მაინც დარია,
ყველა ღამაში ქალის დანახვა
გულს ახალისებს და უხარია.

2009 წ.
ოქტომბერი

* * *

შენთან შეხვედრას ვნატრობ
და შენზე ვფიქრობ მარტო.
შენი სიცილი მათრობს,
შენი ღიმილი მათობს,
შენი იმედით, კარგო,
ლექსს და სიცოცხლეს არ ვთმობ.

2010 წ.
აპრილი

* * *

თუმცა წლები მემატება,
სული მაინც სულია,
სიყვარული მენატრება,
სიყვარული მწყურია,

საყვარელი ქალის ქება
და ლექსებში ხსენება,
მასზე ფიქრი და ოცნება
და ღამეთა თენება.

წლები კი წლებს ემატება,
მაგრამ გული გულია.
სიყვარული მენატრება,
სიყვარული მწყურია.

2010 წ.
სეტემბერი

* * *

„გათენებულა, გამიშვი,
გამიჯაგრდება დედალ“.
ხალხური

შენ რომ წახვიდე, დამტოვო,
ჩემი მშველელი ვინ არი.
დამაზრობს დარდის ყინული,
წამიღებს ცრემლის მდინარე.

შენ რომ წახვიდე, ვაიმე,
იმედის ძაფი გაწყდება,
განა მარტო მე ვიდარდებ,
ვარსკვლავებს გული დაწყდებათ.

დავრჩები მარტო, ეული,
უმწეოდ ხელაპყრობილი,
არ გამიღიმებს უშენოდ
არც მთვარე, შენი დობილი.

უგულოდ, უსიყვარულოდ
სიხარული ხომ არ მოვა.
შენ რომ წახვიდე, დამტოვო,
ჩემთვის მზე როგორ ამოვა.

როგორღა გაეძლო უშენოდ,
შენს გულთან ლოცვით მისულმა,
ან დედა რატომ იჯავრებს,
თუ გულმა გული ისურვა.

2009 წ.
086060

თუ დაგიჭირეს ქალის თვალებმა

თუ დაგიჭირეს ქალის თვალებმა,
ღიმილ-სიცილით გადაგიბირეს,
მაცდური არის ქალის კისკისი,
ვეღარ გაიგებ, თუ რას გიპირებს.

2010 წ.
0ა63ა00

* * *

ოქრო და ვერცხლი, გვირგვინი, ტახტი –
წარმავალია ეს ყველაფერი,
ეს ყველაფერი, ჩემო კარგებო,
გახდება ბოლოს მიწა და მტვერი.

წუთისოფელი მართლაც წუთია
და უნდა გითხრათ ჩემი სათქმელი,
მხოლოდ ლექსებმა გადაარჩინეს
ბევრი ლამაზი ქალის სახელი.

სხვა ყველაფერი არის მირაჟი,
სხვა ყველაფერი არის ზმანება.
ჩემო კარგებო და ღამაზებო,
ლექსისთვის კოცნა ნუ გენანებათ.

2010 წ.
ბაგრატი

* * *

კარგად ვგრძნობ და კარგად ვხედავ
და შეჩვევა არის ძნელი,
დაუბურღი და მაეიწყდება
ბევრის გვარი და სახელი.

მაეიწყდება ბევრი ლექსიც,
ერთ დროს გულით რომ მიყვარდა.
დამაეიწყდა ბევრი სიტყვაც,
სიტყვა „საქართველოს“ გარდა.

სამშობლოს რა დამაეიწყებს,
მეხსომება აქაც, იქაც,
რადგან სიტყვა „საქართველო“
აწერია გულის ფიცარს.

2010 წ.
მარიო

* * *

ქართული ენა გულის ძეგრაა,
სხვაგვარ სიცოცხლეს არც ვეპირები.
ლექსი კი ჩემი ბედისწერაა,
რომელსაც ბოლოს შევეწირები.

2010 წ.
იანვარი

* * *

ისე მაცოცხლე, უფალო,
წასვლისა აღარ მრცხვენოდეს,
სიკვდილი მიღიმოდეს და
სიცოცხლეს ვენანებოდეს.

ისე მიმყოფე სამშობლო,
არ იყოს მტრობა, ინადო,*
ჩემს ღამაზე საქართველოში
ისევე მოსვლა ვინატრო.

2010 წ.
იანვარი

* ინადო – შური, ქიშპი.

* * *

აღარ მჭირდება ჯილდო-ტიტული,
არავითარი ხოტბა და ქება,
არც ნაყიდი ვარ, არც გაყიდული
და არაფერზე გული არ მწყდება.
მიმაქვს საფლავში მართალი სული,
სიღარიბე და პატიოსნება.

2009 წ.
08ლისი

* * *

ასე იყო ჩვენში ოდით,
უფლის ნებით ასე ხდება,
ჩვენ წავალთ და სხვები მოვლენ,
საქართველო არ მოკვდება.

მჯერა, ისევ ღვთისმშობელი
დაიფარავს იმ ქართველებს,
საქართველო იცოცხლებს და
ქართველი კვლავ იქართველებს.

2010 წ.
სექტემბერი

* * *

ისევ მიდი-მოდიან, მეფეა თუ მესია,
მაგრამ ქვეყნად არ კვდება ლექსი და პოეზია.

ბევრი ძეგლი ინგრევა დროით განაწირები,
მაგრამ ქვეყნად არ კვდება სახელები გმირების.

რადგან იმათ სახელებს ვლოცავთ და ვეფერებით,
საქართველოს სჭირდება ლექსი და სიმღერები.

რადგან გვეამაყება სვეტიცხოვლის კედელი,
საქართველოს სჭირდება ფუნჯი და საჭრეთელი.

თუმც ყველას და ყველაფერს ქვეყნად
დასასრული აქვს,
იმ ფრესკებში, ლექსებში საქართველოს სულია.

სწორედ მათი წყალობით მტერი ვერ მოგვერია,
უკვდავ „მრავალჯამიერს“ ჩვენში დღესაც მღერიან.

დღესაც გულს გვაწერია, მთაშია თუ ბარადა,
იმ მოყმის და იმ ვეფხვის დაწერილი ბაღადა.

რადგან ლექსით, სიმღერით ვევედრებით უფალსაც,
არ მოკვდება არასდროს ჩვენში „მუმლი მუხასა“.

2010 წ.
086060

სარჩევი

თუ მამულს არ ვუპატრონეთ.	5
ყველა ქართველის ვაღია.	6
„წუთისოფლის სტუმრები ვართ“.	7
ვისაც საქართველო უყვარს.	8
არ უწერია გადაშენება.	9
* * * (საცოდავია ყველა ქართველი).	11
დიდია ქვეყნის ტკივილი.	12
მარიამობის დღეს ნათქვამი ლექსი.	13
* * * (რადგან ქართველად გაჩენა).	14
ავხაზეთიდან ლტოლვილებს.	15
დედების ცრემლი.	16
* * * (ჩვენს დიდ წინაპრებს მამული).	18
სასაფლაო.	19
* * * (თუმცა ბევრი მტერი ჰყავდა).	19
როდესაც ვისმენ ლოცვა-გალობას.	20
* * * (მე ვერ ვიქნები მსაჯული).	20
* * * (თუმც ქართული სიტყვის, ენის).	21
წუთია წუთისოფელი.	22
არის სიმდიდრე საქართველოსი.	23
ქართული ცეკვა, სიმღერა.	23
ევა – პირველი დედა.	25
ქართველი ქალი ქვეყნისთვის ხან ფარი იყო, ხან ხმა- ლი.	25
ქართველის დედებო, ქართველის მამებო.	27
შოთა რუსთაველი.	28
საქართველოს მარადიული დესპანი.	29
პრემია.	30

* * * (ასე იყო, ასე არის). 31
 * * * (როცა ამოდ ვჯახირობ). 31
 ვიბრძოლებთ და ვიდავითებთ. 31
 * * * (რადგანაც გაჟნდით განგების ნებით). 33
 * * * (ყველას მეფობა ნუ გვინდა). 33
 * * * (ვაგლახ, დღეს ბევრი სულელი). 33
 * * * (რადგან უფალმა ასე ისურვა). 34
 * * * (როგორ გინდა არ შეხედო). 34
 * * * (ხომ იდგა საქართველოში). 35
 „დიდი კაცი“. 35
 ყველა ჯილდო და ტიტული. 37
 თუკი დადგება ჩვენში დრო-ჟამი. 38
 * * * (გვიჭირს ქართველებს ცხოვრება). 38
 მომრავლდა საქართველოში. 39
 * * * (მუდამ ბევრი მტერი ჰყავდა). 39
 მესკამეები. 40
 * * * (რისი ხალხი და ქვეყანა). 40
 სულის გამყიდველები. 41
 * * * (კვლავ ერთმანეთის მტრობა და). 43
 რამ შეგაყვარათ სამშობლოს მტრები. 44
 * * * (ისეთი ბაქიბუქია). 44
 * * * (სულში ვაფურთხებ ყველა იმ ქართველს). 45
 * * * (როცა დროა ბოდმიანი). 46
 * * * (ჩვენ ერთმანეთის შურ-მტრობამ). 46
 როცა სამშობლოს უჭირს ძალიან. 47
 „ცნობადი სახე“. 47
 წყალი და ქვიშა. 48
 * * * (კი, შეცდომებიც კი იყო). 49
 * * * (ბევრ ნაცნობსა და მეგობარს). 49
 * * * (დღეს რაც არის, კი ვხედავ). 50

* * * (ვერ მივემატე მლიქვნელთა). 50

არ მივლია ქვეყნის გზებზე. 51

გართობა. 52

კაფიობა მთაში. 53

ქართველ მორაგბეებს. 54

დიალოგი სულთან. 55

განა სიკვდილი მაშინებს. 56

მეც „ადამიანს დავეძებ“. 57

* * * (ძველ ნაცნობს რომ ვეღარა ვცნობ). 58

* * * (ოცნების წლები, ვატყობ, შორს დარჩა). 58

* * * („გოგონა ბავშვია“, – ბრძანა პოეტმა). 58

* * * (დამიმარტოვეს ფიქრებმა) 59

* * * (როცა ვერ ვუძლებთ ამქვეყნად). 60

* * * (რადგან არა და აღარ თავდება). 61

* * * (როდესაც პოეტს გულის ხმა ესმის). 61

დრომ წარიტაცა, წაიღო. 62

ლადო. 62

* * * (არის თურმე ბედისწერა). 63

წარწერა გული სალუქვაძის წიგნზე. 63

* * * (სანამდე ცოცხლობ, თუ გაუძელი). 63

* * * (ამაო არის ყოველი). 64

* * * (ვატყობ, ხარობს სულიც, გულიც). 64

* * * (რაა საწუთრო, თუ ვერ შევძელი). 65

* * * (როცა ცხოვრება ირევა). 65

* * * (ვატყობ, დღეები იქცნენ წამებად). 66

* * * (რადგან არ არის ადვილი). 66

არის დიდი გამოცდა. 66

* * * (ჩვენი აქ ყოფნის მიზანი). 67

* * * (აბა, რაღა შეცვლის ადამიანს). 67

* * * (რადგან ცოტაა ამქვეყნად). 68

* * * (უნდა ვიჩქარო, უნდა ვთქვა). 68

* * * (მართალი კაცის წინაშე). 68

* * * (რადგანაც გავეჩნდით ამ ქვეყანაზე). 69

უპირველესი ჩვენი მტერია. 69

* * * (როცა გადავშლი „ქართლის ცხოვრებას“). 71

* * * (ასე უთქვამთ და ალბათ სწორია). 72

* * * (რადგან არა მაქვს მლიქვნელის). 72

* * * (თუმცა კრწანისზე არ მიბრძოლია). 72

* * * (ეს ჭრელი წუთისოფელი). 73

* * * (კი, ნამდვილად არის ასე). 73

საოქტომბრო ლექსი ლენინს. 74

დღევანდელ ახალგაზრდობას. 74

სამშობლოს ვინც შეეწირა. 75

* * * (შავი ფერი თუ არაბის ფერი). 75

* * * (როდესაც გლეხი დაკოჭრილ ხელებს). 76

გლეხკაცის სიმღერა. 77

* * * (საქართველოს სადიდებლად). 78

ქალბატონ მანანა ჯანელიძეს. 79

გლობალიზმი და ჩამორჩენილი კაცის ფიქრები. 79

ინჩიბინჩი. 81

სხვის მისაბაძი რაღა მჭირს. 81

* * * (ხანდახან ისეთ ლექსებს ვკითხულობ). 82

ყველა ქართველი პოეტის ლექსი. 82

* * * (დღეს არ გაკლია მლიქვნელთა). 83

წიგნის ფასი. 84

* * * (გამოვიარეთ გზა გრძელზე გრძელი). 85

მთაწმინდა. 86

იცოცხლებს მისი სახელიც, ლექსიც. 86

* * * (საქართველოში მუდამ ფასობდა). 87

* * * (როცა წუხილი და სიმარტოვე). 87

* * *	(რაც უფრო ვხვდები ლექსის ხვაშიადს).	88
* * *	(ისევ ირევა წუთისოფელი).	89
	ავთანდილ ჭაბაშვილს.	89
* * *	(ბევრჯერ მოკლულს ჩემს ოცნებავ).	90
	ველი.	91
* * *	(რადგანაც წყდება უჩვენოდ).	91
* * *	(ზოგს ეგონა, ვარსკვლავს წყვეტდა).	92
* * *	(რადგან ქვეყნად არაფერი).	92
* * *	(თუმც ხშირად ამოუბის).	93
* * *	(თუ კიდევ რამე აღარდებს).	93
* * *	(თუ ვერ გავარჩევთ კარგს და ცუდს).	94
* * *	(ვეღარ ვხედავ იმ სიზმრებს).	94
* * *	(არეულია დღეები).	95
* * *	(რა უმიზნო გახდა ყოფნა).	95
	ხუმრობით ნათქვამი ლექსი.	95
* * *	(შენთან შეხვედრას ვნატრობ).	96
* * *	(თუმცა წლები მემატება).	96
* * *	(შენ რომ წახვიდე, დამტოვო).	97
	თუ დაგიჭირეს ქალის თვალებმა.	98
* * *	(ოქრო და ვერცხლი, გვირგვინი, ტახტი).	98
* * *	(კარგად ვგრძნობ და კარგად ვხედავ).	99
* * *	(ქართული ენა გულის ძვერა).	100
* * *	(ისე მაცოცხლე, უფალო).	100
* * *	(აღარ მჭირდება ჯილდო-ტიტული).	101
* * *	(ასე იყო ჩვენში ოდით).	101
* * *	(ისევ მიდი-მოდიან, მეფეა თუ მესია).	102

0291/160

წიგნი გამოდის ავტორის სარჯით

ფასი სახელშეკრულებო

აიწყო და დაკაბადონდა გამომცემლობა „ზანში“
☞ ტაშკენტის ქ. №25, ბ., ტელ. 38-03-11
დაიბეჭდა გამომცემლობა „უნივერსალის“ სტამბაში
☞ ჭავჭავაძის გამზ. №19, ბ., ტელ. 22-36-09

R275.437

3

UNIVERSITY OF CALIFORNIA
LIBRARY